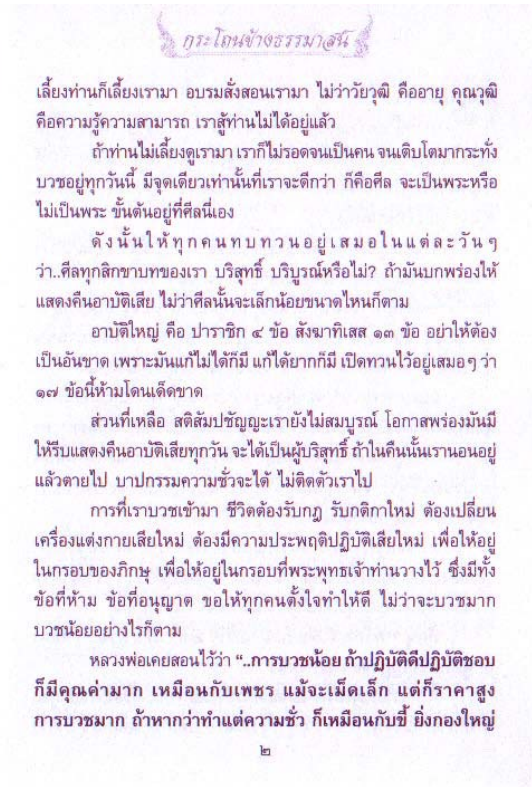
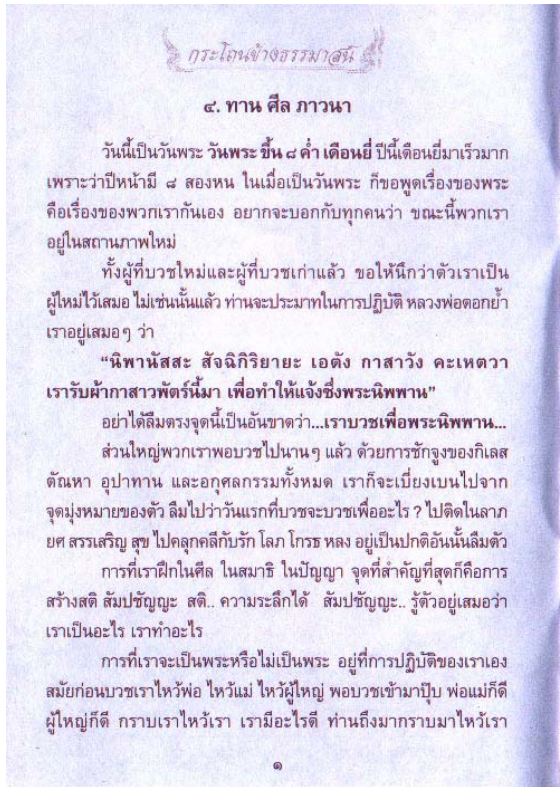

รูปที่ 01

ปกหน้า

รูปที่ 02

หน้า01-02

กระโถนช่างธรรมมาสน์

ก็ยิ่งเหม็นมาก..“

คราวนี้ไอ้ความเหม็น ความน่ารังเกียจ ถ้าเราประพฤติปฏิบัติ นอกสู่นอกกรอายนั้น มันไม่ได้มีโทษแต่ปัจจุบัน คือญาติโยมไม่สงเคราะห์ แต่มันจะมีโทษในอนาคตด้วย คือตายเมื่อไรจะมีเวจเป็นทีไปแห่งเดียว หนักเบาตามโทษานุโทษ

อาจจะอยู่เป็นกัลปตามอายุของเวจ หรืออยู่น้อยกว่านั้น แต่ว่า ท่านก็ต้องผ่านอุสุหนทก ผ่านยมโลภีย่นวก ผ่านมหานรกขุมต่าง ๆ อีก กว่าที่จะหลุดพ้นมาได้ มันนั้นมันเนิ่นนานเหลือเกิน แม้จะได้เห็นปลาย ได้ว่ามันนานแค่ไหน แต่คนที่ตกอยู่ในความทุกข์ความทรมานนั้น แม้ระยะเวลา นาทีสองนาทีมันก็นานเหมือนเป็นกัลปเป็นกัลป์แล้ว

ผมเองมาบวชเอาอายุตอนจวนจะ ๓๐ เพราะผมกลัวนรก ผมเห็นนรกตั้งแต่อายุยังไม่ครบ ๒๐ และเห็นด้วยว่าทุกขุม มีแต่บรรดานักบวชลงไปอยู่กันแน่นขนัด ครั้งแรกที่เห็นผมตกใจ คือเขาแสดงภาพเป็นนักบวชให้เห็นชัดเจน มันแน่เหมือนอย่างกับเราเปิดกล่องไม้ขีดแล้วเห็นหัวไม้ขีดยังไม่ขีดยังไงเลย

ผมจึงสรุปได้ว่าส่วนใหญ่แล้ว ถ้าหากว่าสักแต่บวช ไม่รอดแน่นอน ในเมื่อเราบวชมาแล้ว เราจำเป็นต้องรู้ว่าเราเป็นนักบวช เราต้องทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด หน้าที่ของความเป็นภิกษุ

ภิกษุ รากศัพท์เดิมคือ ภิกขุ แปลได้ ๒ อย่างคือ ผู้ขออย่างหนึ่ง กับผู้เห็นภัยวิญญูสงสารอย่างหนึ่ง

การที่เราเป็นผู้ขอ เดี่ยวอีกสักครู่ว่าก็จะไปทำหน้าที่ของการเป็นผู้ขอ การที่เราจะขอเขา อย่าไปขอละเลยๆ ต้องมีผลตอบแทนที่ดีให้แก่มุ่รับด้วย

๓

กระโถนช่างธรรมมาสน์

คือ การชำระศีลของเราทุกสิกขาบทให้บริสุทธิ์ ทรงสมาธิตั้งมั่น ให้สูงสุดเท่าที่เราจะทำได้ สร้างปัญญาให้เกิด ให้เห็นว่าร่างกายนี้โลกนี้มีแต่ความทุกข์จริงๆ ถ้าเราชำระใจของเราให้ผ่องใสได้ ชำระศีลของเราให้ผ่องใสได้ ญาติโยมที่ใส่บาตรก็จะมีอันสูงส่งขึ้นมา

ผมอยู่ที่นี้มา ๖ เดือนกับอีกนิดหน่อย ผมสังเกตอยู่เสมอว่า โยมใส่บาตรมากชิ้นทุกที่ๆ บ้านที่เคยใส่ก็ใส่ประจำไม่งดเว้น บ้านที่ไม่เคยใส่ก็ใส่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

แสดงว่าบุคคลที่ใส่บาตร ทำบุญกับพวกเราเป็นนักปฏิบัติ ซึ่งจะได้อันสูงส่งกว่าปุ่ดูชนทั่วๆ ไปเป็นแสนๆ เท่า เขาจะต้องได้ผลดี ในการทำบุญใส่บาตรของเขา มันจะต้องมีผลตอบแทนอะไรที่เห็นได้ชัด แล้วเขาพูดกันต่อไป

ดังนั้นเขาถึงใส่บาตรเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่อย่าลืมว่าเราคือ “ภิกษุ” คือผู้ขอ จะไปขอเขาเราต้องนอบน้อมต่อมตน จะไปขอเขาก็อย่าสักแต่ว่าขออย่างเดียว ให้เรามีสิ่งที่ดีที่สุดไป เพื่อให้ผู้รับได้รับผลตอบแทนที่ดีด้วย ต้องพยายามทำตนเป็นเนื้อนาบุญที่ดีที่สุด เท่าที่เราจะพึงทำได้

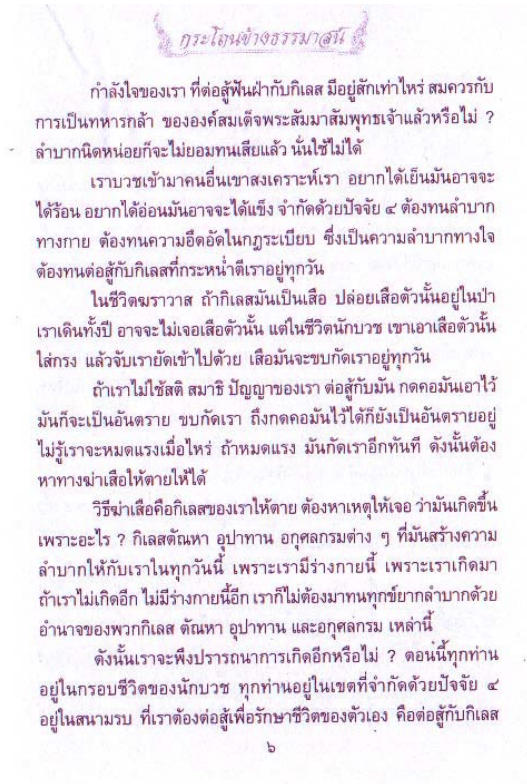
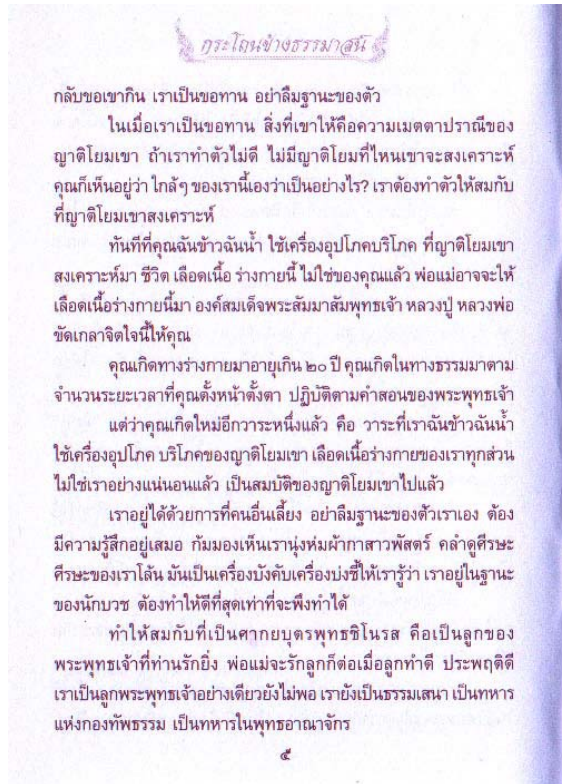
อย่าไปโดยความหึงหอยอง อย่าไปโดยมานะว่าเราเป็นพระ เราเป็นนักปฏิบัติ เรามีศีลทุกสิกขาบทบริสุทธิ์ เรามีสมาธิตั้งมั่น เรามีปัญญา

ถ้าไปในลักษณะนั้น เราวางกำลังใจผิด สมเด็จพระของเรา คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงวางรูปแบบไว้ให้พระต้องขอหากัน เพื่อลดทิวี่ริมาของตน

หลายท่าน ฐานะทางบ้านดีมาก พุดง่าย ๆ ว่ามีเหลือกินเหลือใช้ ในชีวิตฆราวาสต้องการกินคืออยู่ดีขนาดไหนก็ได้ แต่ตอนนี้ท่านสละมันมาก

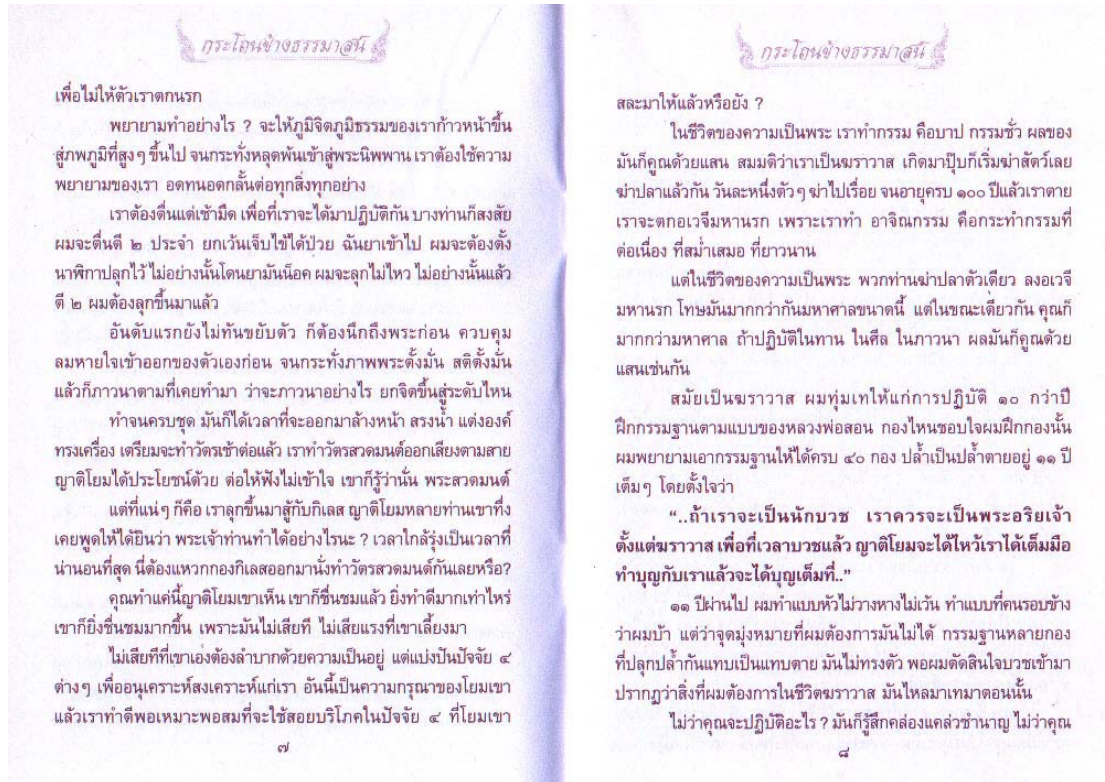
๔

รูปที่ 03
หน้า03-04

รูปที่ 04

หน้า05-06

รูปที่ 05

หน้า07-08

กระโถนช่างธรรมบาลี

จะภาวนา พิจารณาอย่างไร? มันสะดวกมันง่ายตายไปหมด กรรมฐานที่เคยทำไม่ได้ มันก็ทำได้ทำงาน ทำก็คล่องตัว

ผมมีความสงสัยมาก จึงไปกราบเรียนถามหลวงปู่มหาอำพัน ตอนที่ผมไปดูแลท่านที่ป่วยอยู่ ท่านบอกว่า ก่อนหน้านี้ฉันทุนของผมไม่พอ แต่พอบวชเข้ามาฉันสงสัยใหญ่มันเกิด

คือกุศลของการที่เราบวช รวมกับความตั้งใจปฏิบัติปฏิบัติชอบ มีผลมากกว่าชีวิตฆราวาส เป็นแสนแสนเท่า ทำให้ฉันทุนที่ผมไขว่คว้ามา ๑๐ กว่าปี มันเพียงพอ มันถึงได้ในสิ่งที่ต้องการ

ดังนั้น ตอนที่พวกท่านทุกคน อยู่ในจุดที่ดีที่สุด ที่จะสร้างบุญสร้างกุศลแล้ว พยายามทบทวนศีลทุกสิกขาบทของเราให้ดี พยายามสร้างสมาธิให้เกิดทุกวันๆ วางกำลังใจให้สูงสุด คือเกาะพระนิพพานให้ได้

แล้วใช้ปัญญาพิจารณาอยู่เสมอ ไม่ว่าจะประกอบกิจการงานใดๆ ในหน้าที่ของสงฆ์ก็ดี หรือว่าทำในคณฤชระ ช่วยในการก่อสร้าง ช่วยทำความสะอาดวัดวาอารามก็ดี ให้มีสติเกาะพระอยู่เสมอ ให้มีสติรู้อยู่เสมอว่าเรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในกองทุกข์

ในเมื่อชีวิตมันมีแต่ความทุกข์เช่นนี้ เราเองยังอยากเกิดมาทุกข์ใหม่ ? ตอนนีเราวางชีวิตครอบครัวอยู่ข้างหลัง ย้อนกลับไปเมื่อไร ความทุกข์ใหญ่จะเกิดแก่เรา เราไม่ได้รับผิดชอบชีวิตของตัวเอง แต่ต้องรับผิดชอบชีวิตของอีกหลายๆ คน ความทุกข์ ความเหนื่อยยาก ความเครียด รอเราอยู่แล้ว

ตอนนี้เราต้องกอบโกยความดีให้มากที่สุด เพื่อถึงวาระ ถึงเวลาจะได้มีต้นทุนไว้ต่อสู้กับมัน เราจะใช้อุบายที่ดีที่สุด ในการฝึกปฏิบัติตน

กระโถนช่างธรรมบาลี

สร้างกำลังกาย กำลังใจของเราให้ ดีที่สุด เข้มแข็งที่สุด

เมื่อถึงวาระ ถึงเวลา ต้นทุนของเราเพียงพอ ถ้าเราไปเป็นฆราวาส เราก็จะดำเนินชีวิตโดยไม่ต้องทุกข์ยากมากนัก เพราะทำได้เสียแล้ว หรือในชีวิตของความเป็นพระต่อไปข้างหน้าของเรา ถ้าหากว่าดี สภาภิปัญญาของเราดี เราก็คจะมีแต่ความก้าวหน้ายิ่งๆ ขึ้นไป

พวกท่านทุกคนก็ดี ตัวผมเองก็ดี ตอนนั้นแบกภาระที่ใหญ่หลวงมาก สิ่งที่เราแบกอยู่บนบ่านี้ นอกจากภาระธุระในพระพุทธานุศาสนานี้แล้ว ทำอย่างไรที่เราจะสร้างตนเองให้เป็นพระให้ ดีที่สุดเท่าที่เราจะทำได้

ทำอย่างไรที่เราจะนำพระธรรมคำสอน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เผยแพร่ขจรขยายไป ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อเป็นประโยชน์แก่มหาชนทั้งหลาย และจะทำอย่างไร? ที่จะกอบกู้ชื่อเสียงซึ่งบรรดานักบวชทำให้ตกต่ำอยู่ ให้กลับคืนมาดีดังเดิมได้

ภาระใหญ่หลวงนี้อยู่บนบ่าของพวกเราทุกคน แล้วทั้งพวกคุณ ทั้งตัวผมเอง ยังมีภาระใหญ่คือ แบกบ่ายี่ห้อยของหลวงพ่อกุญชรสังข์ วัดท่าซุง อยู่บนบ่า ไปถึงไหนคุณก็บอกกับเข่าว่า ผมบวชกับอาจารย์เล็กครับ ผมปฏิบัติตามแนวของหลวงพ่อกุญชรสังข์ครับ เราพูดได้เต็มปากเต็มคำมั๊ย?

ครูบาอาจารย์ของเราดีขนาดไหน? ตอนนีเราทำตัวสมกับเป็นศิษย์ของท่านหรือยัง? หลวงพ่อเคยบอกกับผมเป็นปกติว่า ไปไหนพวกแกก็บอกว่าเป็นจากวัดท่าซุง แกเอา ชุงดี ๆ หรือว่าชุงฟูๆ ไปวัดเขา

ถ้าเอาชุงดี ๆ ไปวัดเขามันก็ยังไม่ชุงอยู่ เราสามารถจะกลิ้งจะกลิ้ง จะเหลา จะถากมันขึ้นมา เพื่อให้เป็นวัสดุที่พอใช้งานได้นั้น เราทำมันแล้วหรือยัง? ไม่ต้องวิเศษเลิศลอยถึงขนาดแกะเป็นเรือสุพรรณหงส์

รูปที่ 06

หน้า 09-10

กระโถนข้างกรรมมาลินี

หรือก เขาแค่เป็นภาชนะต่างๆ ที่มีพอดูได้ พองาม เหมาะสมกับฐานะของตน เราทำได้ดีเท่าไร ?

ทั้งภาชนะของพระศาสนา ทั้งชื่อเสียงเกียรติคุณของครูบาอาจารย์อยู่กับเราแล้ว เราต้องทำให้ดี ไม่เพียงแต่คนนอกที่มองเรา นักบวชด้วยกันก็มองเรา ทำอย่างไร? เราจะทำกาย ทำวาจา ทำใจของเรา ให้ดีกว่านี้

ต้องระลึกอยู่เสมอว่า วันเวลาล่วงไปๆ เรากำลังทำอะไรอยู่ ต้องเป็นผู้มีสติอยู่ตลอดเวลา ต้องดูตัวเองอยู่เสมอว่า ตัวเราดีเราโดยศีลได้หรือไม่? ต้องดูอยู่เสมอว่าผู้อื่นดีเราโดยศีลได้หรือไม่?

ต้องพิจารณาอยู่เสมอว่า คุณวิเศษต่างๆ ในพระศาสนาของเรามีหรือไม่? เพื่อถึงเวลาจะได้ไม่เก้อไม่เขิน เมื่อเพื่อนสหธรรมิกได้ถามต้องระลึกอยู่เสมอว่าผู้อื่นเลียดเรา เราต้องเป็นผู้เลี้ยงง่าย

ต้องระลึกอยู่เสมอว่าตอนนี้เราเป็นพระแล้ว กิริยาอาการใดๆ ที่เป็นของพระ เราต้องทำกิริยาอาการนั้นๆ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ให้คิดอยู่เสมอ คิดอยู่ในขณะที่ภาพพระอยู่รอบๆ เรา คิดอยู่ ปฏิบัติอยู่ในขณะที่กำลังใจเราเกาะนิพพานเอาไว้

วันพระ ก็เลยขอพูดเรื่องของพระ ถึงแม้ว่าเวลาจะไม่เพียงพอไม่สามารถพูดทั้งหมดได้ แต่ก็คิดว่าสิ่งที่บอกกล่าวพวกเราไป คงจะนำไปปฏิบัติตรวจสอบตัวเอง สร้างกำลังใจให้ดีขึ้น ทำการปฏิบัติของเราให้ดีขึ้นให้มากกว่านี้ ก็ขอฝากเอาไว้เท่านั้น

พระครูธรรมธรเล็ก สุธมมปญโญ
วันอังคารที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๖

๑๑

กระโถนข้างกรรมมาลินี

๕. สังโยชน์ ๑๐

ขอให้ทุกคนนั่งตัวตรง การนั่งตัวตรงของเรา ไม่ได้หมายความว่าไปเกร็งร่างกาย แต่ว่ายืดตัวขึ้นให้ตรง ผ่อนคลายกล้ามเนื้อส่วนใหญ่เสีย หลับตาเบาๆ นึกย้อนเข้าไปในศิระของเรา เหมือนกับเราเหลือบตาขึ้นมองกะโหลกศีรษะข้างใน

แล้วมอ้งย้อนลงไป ถึงจุดศูนย์กลางของร่างกายเรากำหนดใจให้นิ่งๆ ไว้ตรงนั้น พร้อมกับลมหายใจเข้า ลมหายใจออก แม้ว่าใจจะหายใจออกอยู่ ให้กำหนดความรู้สึกไว้ชนิดเดียวที่ลมหายใจเท่านั้น

ความรู้สึกส่วนใหญ่ทั้งหมด ให้นิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายของเรา ศูนย์กลางกายของเรา เป็นจุดที่สามารถเข้าถึงความสงบได้ดีที่สุด มีพลังที่จะต่อสู้กับกิเลสได้มากที่สุด วันนี้เรามาดูว่าเราสามารถทำจิตให้นิ่งอยู่อย่างนี้ได้ไม่นานเท่าไร?

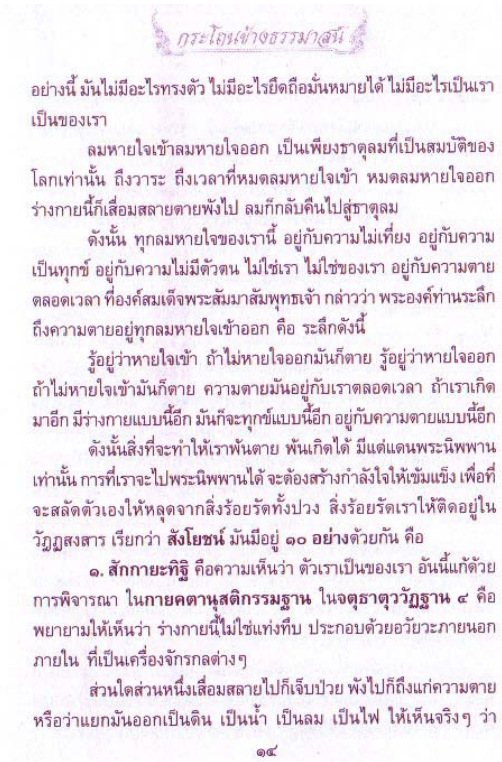
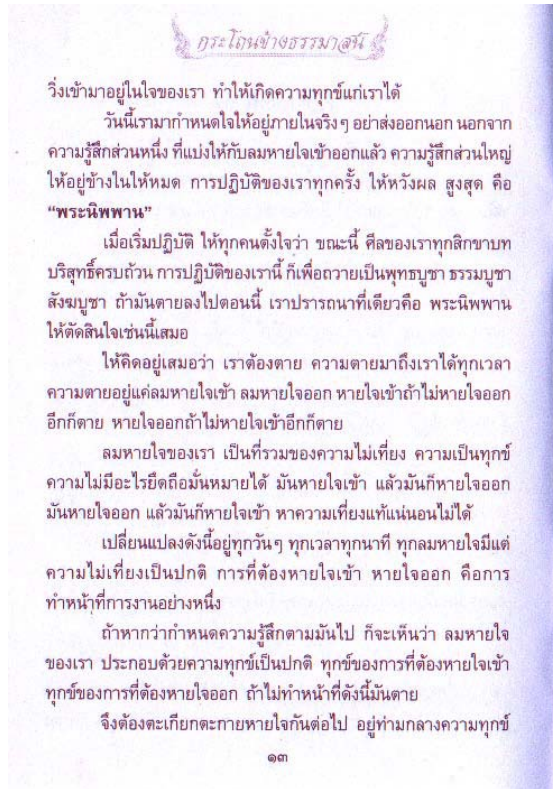
ศูนย์กลางกาย คือ ที่สุดของลมหายใจเข้าออกของเรา กำหนดความรู้สึกไม่ต้องปักแน่นมาก เอาแค่ให้แน่วแน้อยู่ภายใน ไม่ต้องใส่ใจกับภายนอก กำหนดความรู้สึกส่วนหนึ่งรู้สึกอยู่กับลมหายใจเข้าออก หายใจเข้าพร้อมกับคำภาวนา ไปสุดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย หายใจออกพร้อมกับคำภาวนา ออกมาสุดที่ปลายจมูก แต่ว่ากำลังใจส่วนใหญ่ให้ปักนิ่งอยู่ในร่างกายของตัวเอง

การที่เราส่งใจออกข้างนอก มันเป็นสาเหตุของความทุกข์ทั้งหมด เพราะเมื่อตาเห็นรูป หูได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นได้รส กายสัมผัส เราหมกกันมันไว้ไม่ทัน ถ้าสติ สมาธิ ปัญญาของเรา ไม่ทันกับมัน มันก็จะ

๑๒

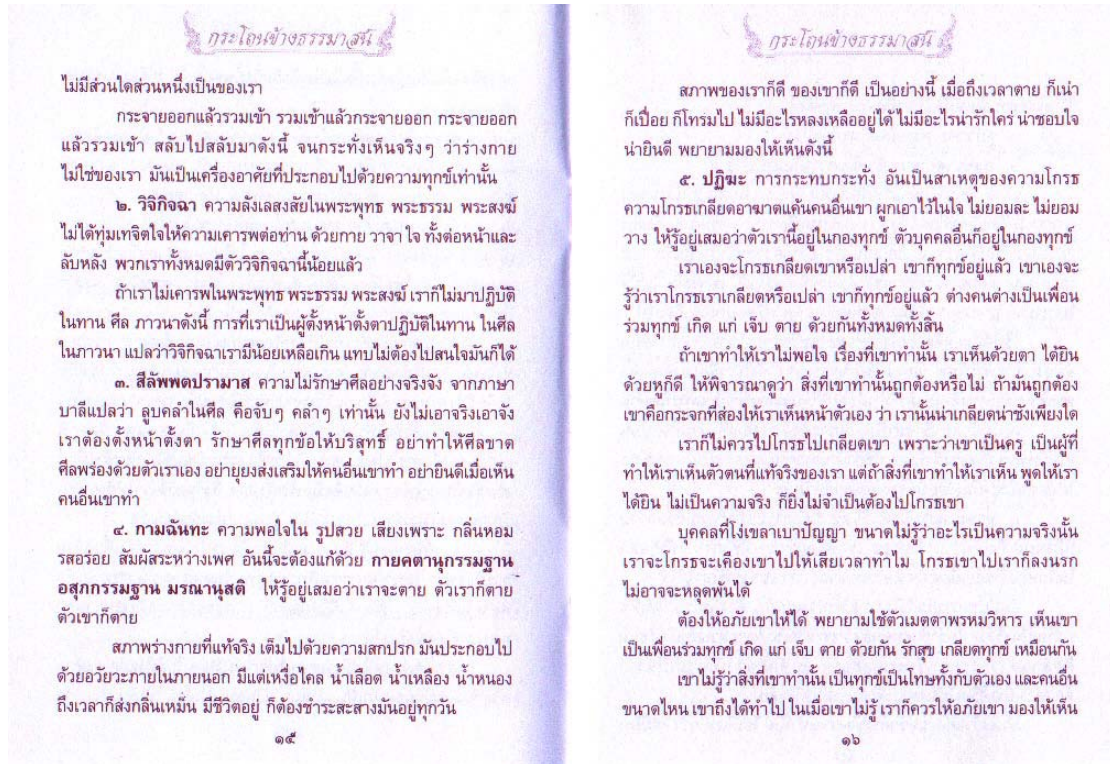
รูปที่ 07

หน้า 11-12

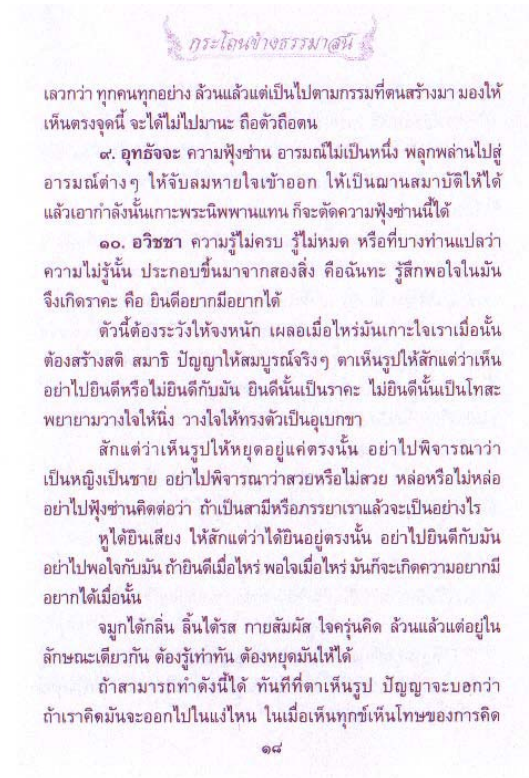
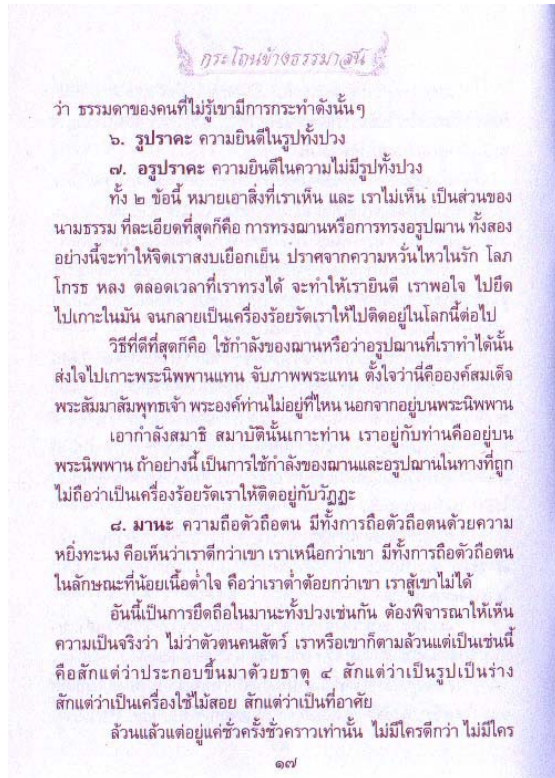
รูปที่ 08

หน้า13-14

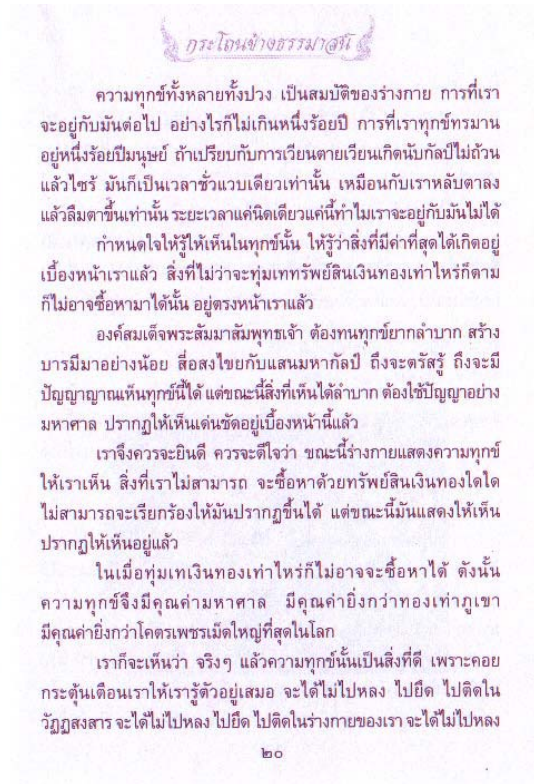
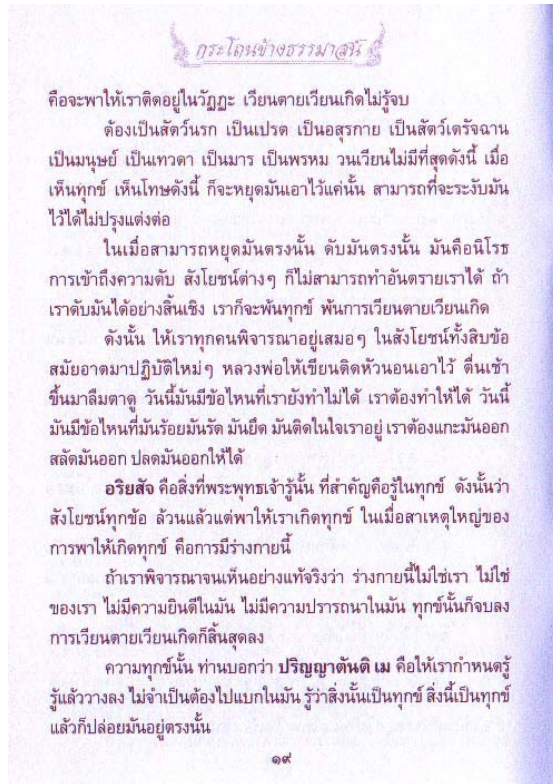
รูปที่ 09

หน้า 15-16

รูปที่ 10

หน้า 17-18

รูปที่ 11

หน้า 19-20

พระโขนงข้างธรรมมาสน์

ไปยึด ไปติดในร่างกายของคนอื่นเขา
 ถ้าหากว่ากำหนดรู้ได้ดังนี้ กำหนดเห็นได้ดังนี้ เราก็จะเป็นผู้ที่มีความสุข เพราะเราปล่อยวางในทุกๆ ทั้งปวง เราจะเป็นผู้ที่เข้าถึงนิพพาน เป็นผู้หลุดพ้นจากการเวียนตายเวียนเกิด พยายามพิจารณาสังโยชน์ทั้งหมด ให้รู้ว่าถ้ามันร้อยรัดเรา มันจะดึงเราตกอยู่ในห้วงทุกข์ แต่ขณะนี้แม้มันดึงเราอยู่ในห้วงทุกข์ แต่เราก็เห็นทุกข์ชัดเจนแล้ว ขึ้นชื่อว่าง่ายที่เป็นทุกข์นี้ เราไม่ต้องการมันอีก ขึ้นชื่อว่าโลกเราที่เป็นทุกข์นี้ เราไม่ขอมาเกิดอีก จะเป็นเทวดา เป็นพรหม ที่หลุดพ้นทุกข์ชั่วคราวเราก็ไม่เอา เราต้องการที่เดียวคือ พระนิพพาน

เมื่อมาถึงจุดนี้ ให้ส่งใจเกาะพระนิพพานไว้ การส่งใจออกนอก จะมีคุณค่าที่สุดต่อเมื่อส่งไปเกาะพระนิพพานไว้ ส่งไปเกาะพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ ตั้งใจว่าถ้าเราตายวันนี้เราขอมาอยู่ที่นี้แห่งเดียวเท่านั้น

ทำใจจดจ่อมันคงอยู่กับพระนิพพานตรงหน้า ให้รู้ถึงความว่าง ความโปร่งเบา ความใสสะอาด ความเยือกเย็นของพระนิพพาน ให้อารมณ์พระนิพพานนี้ เต็มอยู่ในจิตในใจของเรา เต็มอยู่ในกายของเรา

ทุกวัน ทุกเวลา ทุกนาที ทุกวินาที ให้พยายามประคับประคองรักษาอารมณ์พระนิพพานนี้ ให้อยู่กับเรานานที่สุดเท่าที่จะนานได้ ยิ่งนานเท่าไรก็เลสมันก็ยิ่งตายลงไปมากเท่านั้น ยิ่งลดน้อยลงไปมากเท่านั้น โอกาสที่เราจะเข้าสู่พระนิพพานของเรา ก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

จิตของเราจดจ่ออยู่กับภาพพระนิพพาน ที่ใส สะอาด สว่าง สงบ อยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เป็นแก้วแห้วพรราวฝ่องใส อยู่ตรงหน้า อยู่ในวิมานที่เกิดจากบุญบารมีที่เราสร้างสมมา ที่สว่างไสว

๒๑

พระโขนงข้างธรรมมาสน์

แห้วพรราวอยู่ตรงนี้
 มีสติรู้ตัวเมื่อไหร่ กำหนดใจมาตรงนี้ ทำให้ได้มากที่สุด ทำให้ได้นานที่สุด ในแต่ละวัน ในอิริยาบถไหนๆ ก็ตามให้กำหนดเอาไว้ดังนี้

ประคับประคองให้อยู่กับเราให้นานที่สุด เท่าที่จะทำได้ เพื่อความสุขในปัจจุบัน และความสุขในอนาคต คือเมื่อตายแล้วให้ไปอยู่ในนิพพานนี้

ให้ค่อยๆ กำหนดสติ ตอนกำลังใจออกมาสู่อารมณ์ปกติ เพื่อที่เราจะได้กลับมาสวดมนต์ทำวัตรของเราต่อไป

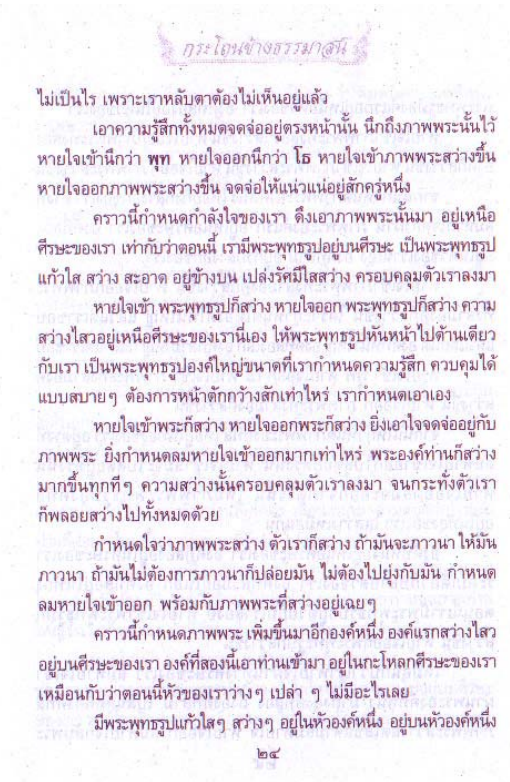
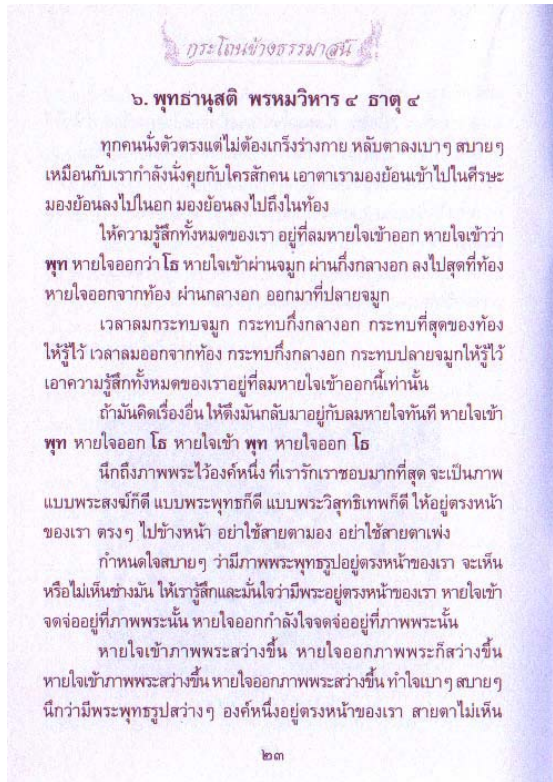
พระครูธรรมธะเถลิง สุขุมมปัญญา
 วันพุธที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๖

งานสงกรานต์ ปี ๒๕๔๘

๒๒

รูปที่ 12
หน้า 21-22

รูปที่ 13

หน้า23-24

พระโองผางธรรมมาสน์

พระพุทธรูปองค์แรกอยู่เหนือหัวของเรา องค์ที่สองอยู่ในหัวของเรา
 หายใจเข้าภาพพระทั้งสองก็สว่างขึ้น หายใจออกภาพพระทั้งสอง
 องค์ก็สว่างขึ้น หายใจเข้าภาพพระสว่างขึ้น หายใจออก ภาพพระสว่างขึ้น
 จากนั้นกำหนดภาพพระองค์หนึ่ง ให้อยู่กึ่งกลางอกของเรา ตรงที่
 ลมหายใจต้องผ่าน ภาพพระองค์แรก อยู่เหนือศีรษะของเรา องค์ที่สอง
 อยู่ในหัวของเราเนือง องค์ที่สาม อยู่กึ่งกลางอกของเรา
 หายใจเข้าภาพพระทั้งสามองค์ก็สว่างขึ้น หายใจออกภาพพระ
 ทั้งสามองค์ก็สว่างขึ้น ใครจะกำหนดให้องค์ไหนใหญ่ แล้วแต่เราชอบ
 แล้วแต่นัด องค์ที่ใหญ่ องค์ที่สองเล็ก องค์ที่สามใหญ่ ก็แล้วแต่เราชอบ
 หายใจเข้า พุท หายใจออก โธ หายใจเข้า ภาพพระทั้งสามองค์
 สว่างขึ้น หายใจออก ภาพพระทั้งสามองค์สว่างขึ้น
 จากนั้นให้กำหนดภาพพระองค์ที่สี่ ให้อยู่ในท้องของเรา อยู่ตรงที่
 ลมหายใจเข้าออกไปสุดอยู่ตรงนั้น หายใจเข้าลมจะไปสุดอยู่ตรงนั้น
 หายใจออกลมจะออกจากตรงนั้น ให้มีภาพพระพุทธรูปองค์ที่สี่
 อยู่ในท้องของเรา ใสสว่างเหมือนกัน
 องค์ที่หนึ่งอยู่เหนือศีรษะของเรา องค์ที่สองอยู่ในศีรษะของเรา
 ระดับเดียวกับสายตาของเรา องค์ที่สามอยู่ในอก องค์ที่สี่อยู่ในท้อง
 ตอนนี้เรามีพระพุทธรูปอยู่ด้วยกับเราสี่องค์ หายใจเข้าพระพุทธรูปก็
 สว่างขึ้น หายใจออกพระพุทธรูปก็สว่างขึ้น
 เหมือนกับที่เราหายใจผ่านทางศีรษะของเรา ลมหายใจเข้า
 ผ่านพระองค์ที่หนึ่ง มาถึงองค์ที่สอง ถึงองค์ที่สาม ไปสิ้นสุดที่องค์ที่สี่
 ภาพพระสว่างสดใสขึ้นตามลมหายใจ หายใจออก ลมหายใจกลับพระ

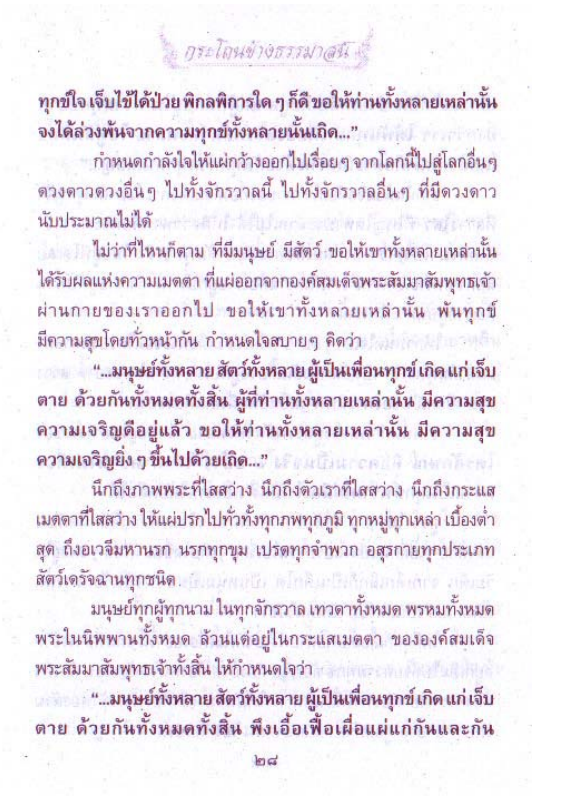
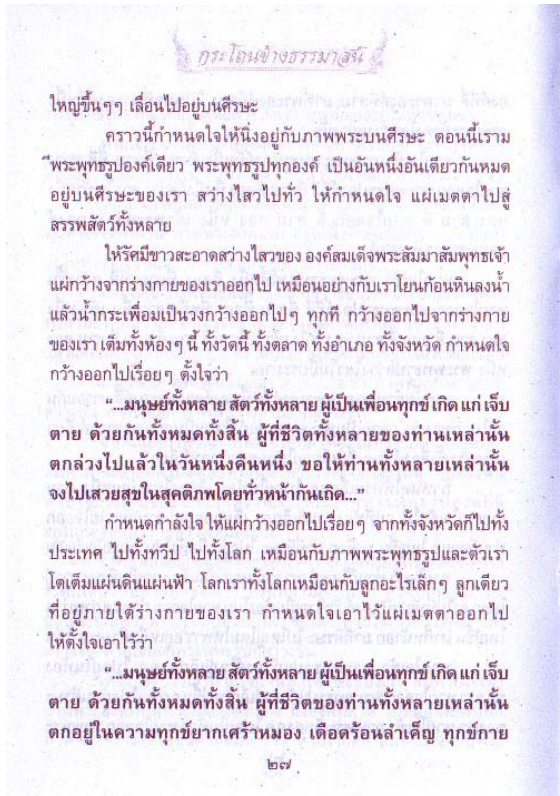
๒๔

พระโองผางธรรมมาสน์

องค์ที่สี่ มาพระองค์ที่สาม มาที่พระองค์ที่สอง ไปหมดที่พระองค์ที่หนึ่ง
 ภาพพระยังคงใสสว่างอย่างนั้น
 หายใจเข้า ภาพพระพุทธรูปองค์ที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่ สว่าง
 หายใจออก พระพุทธรูปองค์ที่สี่ ที่สาม ที่สอง ที่หนึ่งก็สว่าง หายใจเข้าหนึ่ง
 สอง สาม สี่ หายใจออก สี่ สาม สอง หนึ่ง เข้าพระสว่างทุกองค์
 ออกพระสว่างทุกองค์
 หายใจเข้า พระพุทธรูปองค์ที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่ สว่างขึ้น
 หายใจออก พระพุทธรูปองค์ที่สี่ ที่สาม ที่สอง ที่หนึ่ง สว่างขึ้น เข้า หนึ่ง
 สอง สาม สี่ ออก สี่ สาม สอง หนึ่ง เข้า หนึ่ง สอง สาม สี่ ออก สี่ สาม สอง
 หนึ่ง พระพุทธรูปสว่างใสไม่มีประมาณ
 จากนั้นกำหนดภาพพระองค์ที่หนึ่ง องค์สอง และองค์สี่ มารวมกัน
 อยู่ในอกของเรา กลายเป็นพระพุทธรูปแก้วใส อยู่ในอกของเราองค์เดียว
 ภาพพระทั้งสองก็ ตอนนี้มีเหลืออยู่ในอกของเราองค์เดียว
 กำหนดให้ท่านเลื่อนลงไปอยู่ในท้อง เล็กลงไปหน่อยหนึ่ง ตาม
 ลมหายใจเข้าไป อยู่ที่ท้องท่านก็เล็กลง เลื่อนออกมาตามลมหายใจออก
 ท่านก็ค่อยๆ ใหญ่ขึ้น มาที่อก มาที่ศีรษะ ไปอยู่เหนือหัวโน่น ใหญ่เมื่อเร็วเลย
 หายใจเข้า ท่านก็ไหลเข้ามา จากใหญ่ก็เป็นเล็ก มาอยู่ในศีรษะ มาอยู่
 ในอก ลงไปที่ท้อง เป็นองค์เล็กจ๋วอยู่ในท้องโน่น หายใจออก กำหนดภาพท่าน
 ใหญ่ขึ้น มาที่หน้าอก มาที่ศีรษะ ไปใหญ่โตมหัพรา อยู่เหนือศีรษะเราใน
 หายใจเข้า พระพุทธรูปแก้วองค์ใหญ่เล็กลงๆๆ ไปอยู่ในท้อง
 ของเรา หายใจออก พระพุทธรูปแก้วองค์ใหญ่ขึ้นๆๆ จนไปอยู่บนศีรษะ
 ของเรา หายใจเข้า ภาพพระเล็กลงๆๆ ไปอยู่ในท้อง หายใจออก ภาพพระ

๒๖

รูปที่ 14
หน้า25-26

รูปที่ 15
หน้า 27-28

กระโถนช่างธรรมาสินี

เสียสละให้ปัน ช่วยเหลือเกื้อกูล แก่ผู้ที่ตกอยู่ใน ความทุกข์ยาก ยิ่งกว่าเรา ให้พ้นทุกข์ เพื่อยังสรรพสัตว์ทั้งหลาย ไปสู่สันติสุข โดยถ้วนหน้าคือพระนิพพาน ด้วยกันทุกท่านทุกคนเทอญ..."

จากนั้นน้อมจิตน้อมใจ กราบลงที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่สว่างไสว ที่ใหญ่โตหาประมาณไม่ได้ ให้คิดว่าท่านคือพระพุทธเจ้า ที่เสด็จมาโปรดเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่อยู่ที่ใดเลย นอกจากพระนิพพาน เราเห็นท่านคือเราอยู่กับท่าน ถ้าเรายูอยู่กับท่าน คือเราอยู่บนพระนิพพาน

ให้กำหนดใจเบาๆ สบายๆ มือก็สมเด็จพะจอมไตรบรมศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นอันหนึ่งอันเดียวอยู่กับเรา ความใส สะอาด สว่าง สงบ เยือกเย็นของพระนิพพานเป็นอันหนึ่งอันเดียวของเรา

จากนั้นกำหนดใจดูสรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่ตกอยู่ในอำนาจของ ไตรลักษณ์ คือความเป็นจริง ๓ อย่าง ได้แก่ ความไม่เที่ยง

ความเป็นทุกข์ ความไม่มีอะไรเป็นตัวเป็นตนให้ยึดถือได้ ดูว่า ไม่ว่าจะคน ว่าสัตว์ ว่าพืชก็ตาม เมื่อแรกเกิดก็เล็กน้อยแล้วค่อยๆ เติบโตเปลี่ยนแปลงแปรปรวนไปเรื่อยๆ เติบโตขึ้นมาเรื่อยๆ จนอยู่ในวัยเด็ก จากเด็กเล็กก็เป็นเด็กโต เป็นหนุ่มเป็นสาว เป็นวัยกลางคน เป็นคนแก่ เป็นสัตว์แก่ เป็นต้นไม้ชรา

ในที่สุดก็เสื่อมสลายตายกันไป มันไม่เที่ยงอย่างนี้ ขณะที่ดำรงชีวิต อยู่ก็เต็มไปด้วยความทุกข์ ต้องเจ็บ ต้องป่วย ต้องหนาว ต้องร้อน ต้องหิว ต้องกระหาย ต้องหาให้มันกิน หาให้มันดื่ม เข้าห้องน้ำ เข้าห้องส้วม รักษาพยาบาล ดูแลท่าความสะอาดมัน ไม่ให้สกปรก

กระโถนช่างธรรมาสินี

ต้นไม้ทั้งหลายก็ต้องหากิน ต้องแผ่ขยายรากลงไปใต้ดิน ในดิน ซึ่งบางทีก็แข็งกว่าจะเจาะผ่านไปก็ได้ ก็แสนลำบากยากเย็น กว่า จะหา ธาตุอาหารได้สักส่วนหนึ่ง กว่า จะหาน้ำได้สักส่วนหนึ่ง มีแต่ความทุกข์ อยู่ตลอดเวลา

ไม่ว่าจะคน จะสัตว์ จะวัตถุธาตุ สิ่งของใดๆ ก็ตาม ตกอยู่ในความ ไม่เที่ยง ความเป็นทุกข์อย่างนี้ทั้งนั้น จากนั้นกำหนดใจดูไปว่า ตัวคนก็ดี ตัวสัตว์ก็ดี ต้นไม้ก็ดี สิ่งของก็ดี มันไม่มีอะไร เป็นส่วนประกอบแท้จริง ส่วนเดียว ล้วนเกิดจากสิ่งของหลายๆ รวมทั้งเข้ามาเป็นตัวเป็นตนทั้งนั้น

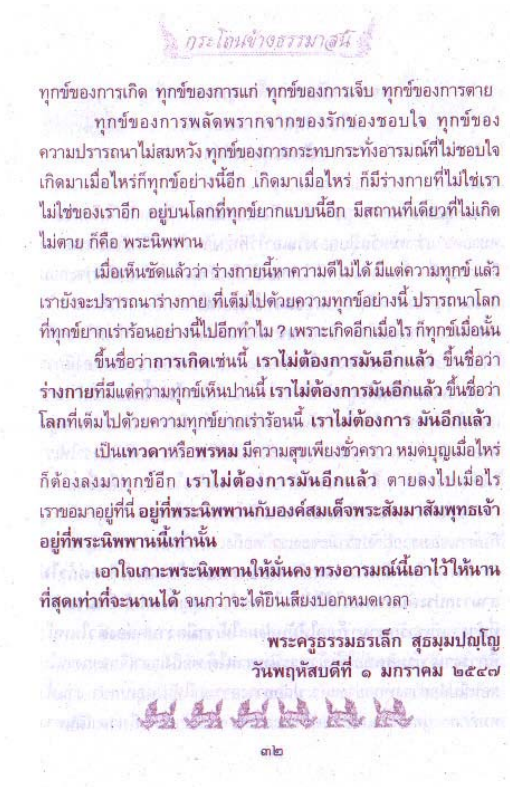
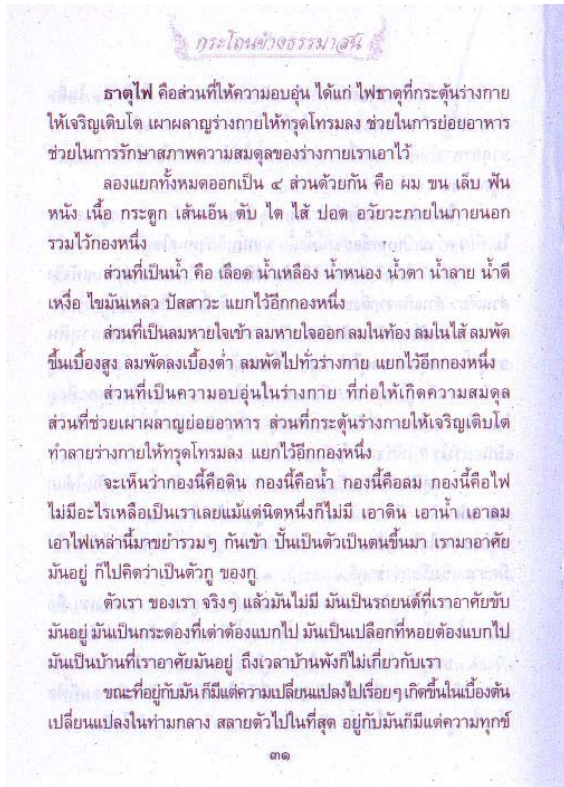
เอาตัวเราเป็นหลักก็แล้วกัน ร่างกายของเราที่เกิดจากธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ รวมกันขึ้นมาชั่วคราว แล้วเราก็มายาศัยอยู่ เหมือนคนที่อยู่ในบ้าน เหมือนแต่อยู่ที่อยู่ในกระดอง เหมือนหอยที่อยู่ ในเปลือก เหมือนคนที่ขั้บรถยนต์ ธาตุ ๔ นี้เป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟ เป็นอย่างไร ? ให้กำหนดใจนึกตามไป

ธาตุดิน คือส่วนที่แข็ง เป็นก้อน เป็นชิ้น เป็นอัน ได้แก่ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ กระดุก เส้นเอ็น ตับ ไต ไข่ ปอด อวัยวะภายในใหญ่น้อย อวัยวะภายนอกใหญ่น้อยทั้งปวงที่จับได้ต้องได้ มีความแข็งเรียกว่าธาตุดิน

ธาตุน้ำ คือส่วนที่เหลว เอื้ออาบไหลอยู่ในร่างกายของเรา คือ เลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง น้ำตา น้ำลาย น้ำดี เหงื่อ ไขมันเหลว มีสีขาว

ธาตุลม คือส่วนที่พัดไปมาอยู่ในร่างกายของเรา มีลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ลมที่ค้างในท้อง ลมที่ค้างในไส้ เรียกว่าแก๊ส ลมที่พัด ขึ้นเบื้องสูง พัดลงเบื้องต่ำ พัดไปทั่วร่างกาย เรียกความดันโลหิต

รูปที่ 16
หน้า29-30

รูปที่ 17

กระโถนข้างธรรมมาภิ

สนทนากับพระเล็ก สุธมมปญโญ
เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๔
ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม :

ตอบ : อุเบกขาในการทำงานก็เหมือนกัน จบลงแล้วตรงที่ตรงนั้นก็ให้มันจบลง หมายความว่าหมดวิบากกองงานเอาไว้ที่ทำงาน ตัวเรากลับเป็นของเรานะ อีควาระหนึ่ง ตั้งแต่พ้นจากที่ทำงานกลับคืนบ้าน ก็เป็นเวลาที่เราจะกอบโกยผลบุญของท่าน คือ ภาวนา ของเราให้มันให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพราะว่าบางคนต้องใช้คำว่าความจำเป็นในหน้าที่การงาน ทำให้รักษาศีลได้ไม่ครบข้อ อาจจะพูดในลักษณะโกหกเขาบ้าง อาจจะด้อมมีการสังคมเอนเตอร์เทนกับลูกค้าบ้างอะไรบ้าง ก็เผลอไปกริบไวน์เข้าไปบ้าง เบียร์บ้าง สุราบ้าง ช่วงนั้นถ้ามันขาดให้มันขาดไป คือว่าเราไม่ยอมขาดทุนตลอด ๒๕ ชั่วโมง อย่างน้อยๆ ๒๕ ชั่วโมงให้มีวาระมีเวลาที่เราเรียกว่าให้เราได้ทำความดีบ้าง ถึงเวลาเราก็รักษาให้แน่นแฟ้นไป ตั้งแต่ตื่นขึ้นมาจนกระทั่งถึงที่ทำงานระยะเวลาอาจจะ ๒ ชั่วโมง ๓ ชั่วโมง ให้เราอยู่กับศีลอยู่กับทานของเราอยู่กับธรรมของเรา พอถึงเวลาเริ่มต้นการทำงานไปรักษาเท่าที่รักษาได้ ถ้าสามารถประคับประคองได้ตลอดก็ดี แต่ถ้าไม่สามารถประคับประคองได้ก็ตั้งใจไว้เลยว่าผลบุญตั้งแต่เช้าขึ้นมาจนถึงที่ทำงานที่เรารักษามา ก็ขอให้มันส่งผลให้เราเริ่มมีความคล่องตัวในหน้าที่การงาน ท้ายสุดขอให้เข้าพระนิพพานได้ พอถึงเวลาเลิกจากงานไปตอนนี้ปล่อยวางทุกอย่างแล้ว ปล่อยวางอารมณ์ให้เป็นอุเบกขา งานทั้งหมดกองอยู่ตรงนั้นแหละไม่ต้องเอาตามเรากลับบ้านมา ถึงเวลาเดินทาง

๓๓

กระโถนข้างธรรมมาภิ

กลับบ้านจนกระทั่งถึงบ้าน จนกระทั่งก่อนจะนอน ตลอดระยะเวลาที่ใจของเราอยู่กับศีลธรรมก็ให้มันมีระยะเวลาที่ทำของมันอย่างจริงๆ จังๆ บ้าง กำลังใจก็จะทรงตัวได้ง่าย ทรงตัวได้เร็ว ก้าวไปข้างหน้าแล้วต้องไม่ล้มที่หลวงพ่อสอน ท่านบอกว่าถ้าได้กรรมฐานกองหนึ่งแล้ว ก่อนจะทำการรวมฐานกองอื่น ให้ทวนกองเก่าให้มีความคล่องตัวชำนาญ อารมณ์ได้เต็มที่ของมันก่อน แล้วค่อยเปลี่ยนกองใหม่ ถ้าหากทำได้ ๒ แล้วจะทำกองที่ ๓ ก็ทวน ๑ , ๒ ให้มันขึ้นใจก่อนแล้วค่อยไป ๓ ต่อ

วิมังสา การไตร่ตรองทบทวนอยู่เสมอ ๆ ถ้าเป็นเรื่องของหน้าที่การงานก็คือ ต้องสรุปและประเมินผล เมื่อวานนี้สอนพวกเขาให้หัดสรุปประเมินผล นอกจากสรุปประเมินผลแล้ว ยังต้องวิเคราะห์ด้วยว่าสิ่งที่เราทำนั้น ตอน นี้เป็นที่พอใจไม่พอใจอย่างไร ตัวเราตอนนี้ยืนอยู่ตรงจุดไหน จุดหมายปลายทางที่เราตั้งใจไปอยู่ตรงจุดไหน เราจะได้ว่าเราใกล้ไกลแค่ไหน ต้องชวนช่วยเร่งรีบหรือว่าทำสบายๆ แต่ว่าจริงๆ แล้ว ถ้าหากว่าในเรื่องของทางพระเขาไม่ให้ประมาท เพราะฉะนั้นทุกวันนี้ต้องเต็มที่ ในเมื่อทุกวันนี้ต้องเต็มที่ ทำเหมือนกับวันนี้เป็นวันสุดท้าย พ้นจากวันนี้ไม่มีอีกแล้วสำหรับเรา เราจะทำหน้าที่ประจำวันของเราให้ดีที่สุดเท่าที่จะพึงศึได้ ถึงเวลาจะไปก็ไปอย่างสง่างามที่สุด เว็ดเขตเป็นนางเอกไปเลย ไม่ต้องร้องใคร...

ค่อยๆ ไป ถอยอย่าให้คนรู้ เขาเรียกว่ารุกอำพรางถอย ลักษณะเหมือนอย่างกับบุกไปข้างหน้าตลอดนั้นแหละ นั่นเป็นเพียงเปลือกที่ให้เราคนอื่นรู้ แต่ตัวเราเองค่อยๆ ถอยมาตามจังหวะ ตามวาระของมัน ต้องเตรียมการยังงัย ค่อยๆ ทำไปไม่ต้องไปกระโดดกระดากไปใครรู้ อยู่ๆ ก็เซอร์ไพรส์

๓๔

รูปที่ 18

หน้า 33-34

กระโถนช่างธรรมาสี

หายวับไปกับตา สมัยที่บวชก็ทำอย่างนี้แหละ คนอื่นเขาก็ยังคิด ของเราเองไม่รอดแน่เลย ไหนๆ ก็มีน้องมีน้องตามไปเป็นกระตัก ๘ คน ๑๐ คน อย่างนี้ จะบวชกันได้อย่างไรแต่เราทำได้

ภาระทางโลกจึงแต่จะดึงเราให้จมอยู่กับมัน ภาระทางใจมันก็เลยไม่รู้จักจบสิ้นสักที เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าไปถึงจุดๆหนึ่ง รู้สึกว่าพอก็โอเคไปได้ละ ตอนช่วงที่เอาตามเป็นขรรษาสอยอยู่จะเป็นไปได้ว่าสิ่งที่ทำมันถือว่าประสบความสำเร็จ จังหวะทุกอย่างมันลงตัว มันให้พอดี พอดีก็ได้ดูแล แม็กก็ได้ดูแล น้องก็ได้ส่งให้เรียน หลานก็ได้ส่งให้เรียน หน้าที่การงานก็ถือว่าประสบความสำเร็จสูงสุดแล้ว ขณะที่คนอื่นเขาตะเกียกตะกายแบบตาย เขายังทำตรงจุดนั้นไม่ได้ แต่เราได้มาแล้ว เอ้า พอ... เข้าวัดดีกว่า แต่คราวนี้ว่าถ้าหากอยู่ เลี้ยวเข้าไปเฉยๆ มันก็อาจจะอยู่ลักษณะโลกชาัธรรมเสีย ในเมื่ออยู่ลักษณะนั้นเราก็ต้องรอระยะ รอจังหวะเวลาเหมือนกัน จิตใจมุ่งมันต่อเป้าหมายอย่างพยายามเบี่ยงเบนไป อย่าให้มันเบี่ยงเบนไป โดยเราไม่รู้ตัว เพราะว่ากระแสโลกมันแรง บางทีมันก็ดึงเราอยู่ครึ่งเราอยู่ยังไม่พอ ยิ่งดึงเราลอยตามมันไปอีก มันต้องหาจังหวะ หาเวลาที่ตีที่สุด ช่วงนั้นจังหวะและเวลาที่ตีที่สุดก็คือหลวงพ่อกำลังถามว่าบวชไปให้เงินได้ไหม? ก็พอเหมาะพอดีปะเซะเลย ที่นี้ยังกับเขาได้เติมปากเติมคำแล้ว

นี่ ไปดีกว่า ไหนๆ หลวงพ่อก็คงชวนแล้ว โอกาสอย่างนี้ทั้งชาติไม่รู้ว่าจะมีอีกทีเปล่า? รอจังหวะ รอเวลา รอเหมือนอย่างกับนกที่รอจังหวะจะบินออกจากกรง เมื่อไหร่มันจะได้ช่องนะ ทนได้เมื่อไหร่ก็สบายเมื่อนั้น

สังสารผู้ชรา เวทนาผู้อ่อนวัย ทำได้ไหมอย่างนี้? เขาเรียก อัมมัญญาพรหมวิหาร สังสารผู้ชรา สภาพร่างกายย่ำแย่ลงไปทุกวัน แต่

กระโถนช่างธรรมาสี

ว่าความทุกข์ยิ่งเหมือนเดิมก็เลยดูเหมือนทุกข์มากขึ้น เป็นสิ่งที่น่าสงสาร เมื่อไหร่เขาจะพ้นทุกข์ได้ เวทนาผู้อ่อนวัย เกิดมาก็ทุกข์ยากลำบากจนขนาดนี้แล้ว มีอะไรที่เราพอจะแบ่งเบา พอจะช่วยเหลือเขาได้ก็ทำไปเถอะ

นี่กว่าเราได้เกิดมาเพื่อทำหน้าที่ เพื่อศักดิ์ศรี เพื่อไทย ไม่หมองหม่น ไม่น้อยใจโชคชะตากล้าผจญ

แม้บางคนไม่เคยทุกข์ทุกข์คากาล

เคยได้ยินรีเปล่า? ในหลวงพระราชทานพิณห์เพลงความฝันอันสูงสุดนะ

ขอฝันใฝ่ในฝันอันเหลือเชื่อ ขอสู้ศึกทุกเมื่อไม่หวั่นไหว

ขอทนทุกข์รุกรโลมโหมกายใจ ขอฝ่าฟันผองภัยด้วยใจเทววง

จะแน่วแน่มั่นใจในสิ่งผิด จะรักษาดีจนชีวิตเป็นผุยผง

จะยอมตายหมายให้เกียรติดำรง จะบิดทองหลังองค์พระปฏิมา

ไม่ทอดอภัยสร้างสิ่งที่ควร ไม่เรรวนพะว้าพะวังคิดกังขา

ไม่เคืองแค้นน้อยใจในโชคชะตา ไม่เสียตายชั่ววู้อาลัย

นี่คือปณิธานที่หาญมุ่ง หมายผดุงยุติธรรมอันสดใส

ถึงทนทุกข์ทรมานนานเท่าใด ยังมั่นใจรักษาดีของอาจครัน

โลกมนุษย์ย่อมจะตีว่านี่แน่ เพราะมีผู้ไม่ยอมแพ้แม้ถูกหยัน

ยังยืนหยัดสู้ไปใ้ประจัญ ยอมอาลัยก็เพราะป้องเกิดผองไทย

สมเด็จพระเทพฯท่านชายความ... ท่านขยายว่า

“ฝันจะทำความดีในแสนยาก ต้องลำบากกว่าจะรู้จุดถึงจุดหมาย

ยอมนำขาสำหรับผู้อยู่สบาย มีเคยกรวยใกล้ระก้าน้ำตากระเด็น

พบศึกหนักสักเท่าใดไม่หวาดหวั่น แต่สู้ใจตนนั้นแสนยากเข็ญ

ถึงหนักหน่วงสู้แน่ม้ายากเย็น เลือดกระเซ็นก็เพราะห่วงหวงแผ่นดิน

ถ้ายามมีทุกข์เข้ามาผจญจะทนสู้ ถึงมีผู้กล่าวทรมานประณามสิ้น

รูปที่ 19

กระโถนช่างกรรมมาลินี

ถูกทอดทิ้งเดียวดายหมายชีวัน
แม้จะมีภยันตรายมากรายกล้า
จะฝ่าฟันเสี่ยงชีวิตพิชิตพาล
เราเป็นเพียงบุดูชนธรรมดา
มีอารมณ์เปลี่ยนแปลงไม่เว้นวาย
แม้ชีวิตเป็นสิ่งยิ่งแหงนหาง
รักผืนแผ่นดินแม่แน่นอนครัน
ยอมสูญเสียชีวาทิชาสัจย์
ดีกว่าสูญเสียเกียรติสันชาติไทย
แสนเห็นใจเพื่อนไทยที่หวาดหวั่น
บุกระบิเปิดฝ่ากระสุนในดงดอน
ตั้งจิตมั่นในพระธรรมอันล้ำเลิศ
ไม่ทอดอ้อมงูงำล้าความดี
เราก็มืดเลือดเนื้อที่ปวดเจ็บ
จะมุ่งมั่นฝ่าฟันทุกวันวาร
คิดว่าได้เกิดมาทำหน้าที่
ไม่น้อยใจไซ้คะตากล้าผจญ
มอมเลือดเนื้อกายใจพลีให้ชาติ
ถึงสิ้นชีพไว้ลาว่าชายชาญ
ปณิธานเพื่อชาติศาสน์กษัตริย์
สมานสามัคคีไทยให้รุ่งเรือง
คงไม่มีแต่เราเพียงเท่านั้น

เจียนพิงภินที่ยังสู้ผู้รุกราน
ศัตรูล้าโหมหนักเข้าทักหาญ
ให้ชาติผ่านผองทุกข์ยุคเข็ญคลาญ
ไซ้เทวาเพราะร่างยังเสื่อมสลาย
จะแน่วแน่แก้ไขภัยไม่ซ้ำพลัน
แต่ความรักใหญ่หลวงไซ้ความฝัน
ยอมสละแม้ชีวันไม่หวั่นภัย
รักษารัฐสีมาที่อาศัย
สิ้นธงชัยจะชักสู้ที่ขั้วมิตร
อาสาพลันทอดชีพสู่มร
เพื่อนิกรมหาสุกทุกหน้าที่
ทำแต่สิ่งประเสริฐมีหน้ายหนี
ถ้าถึงที่ยอมสละละมปราณ
แต่ต้องเก็บความรู้สึกลอยอย่างหาญ
เพราะยึดในอุดมการณ์ต้องอดทน
เพื่อศักดิ์ศรีเพื่อไทยไม่หมองหม่น
แม้บางคนมีเคยทุกข์ทุกยุคกาล
อย่างแกล้ากล้าสามารถองอาจหาญ
มอบวิญญาณเลือดเนื้อเพื่อบ้านเมือง
ร่วมขจัดเสี้ยนหนามเมื่อยามเฟื่อง
เกียรติกระเดื่องแดนดินทั่วถิ่นไกล
ที่ฝ่าฟันอุปสรรคทั้งหลายได้

๓๓๗

กระโถนช่างกรรมมาลินี

ผู้อื่นอาจปราด เบื้องเลื่องลือชัย
สักวันหนึ่งเขาคงเข้าใจว่า
มิได้รงค์ชัยพร้อมใจกัน
ขอเดชะบารมีที่ปกเกล้า
บันดาลตลคนไทยให้ปรองดอง
แล้ววันที่ปรารภคางมาถึง
โลกมนุษย์สุดสะอาดปราศทุกขทัณฑ์
เขาจะรู้ว่าเหตุใดไม่ยอมแพ้
หาว่าอยากเด่นดังหวังชื่อเสียง
ไม่เคยคิดหวังเป็นวีรบุรุษ
ด้วยฝ่าไทยมอบชีวิตใจกาย
จะมร้างกายนี้พลีชีวิต
เพื่อแผ่นดินของไทยไม่สะเทือน
หมายผดุงทุกสิ่งไว้ให้ยุติธรรม
การมีชาติศาสนาทุกสิ่งสรรพ
นั่นคือสิ่งยึดมั่นที่ควรตรง
บูรพกษัตริย์เจ้าไทยทั้งผอง
ไม่ผยองอิจฉามลาญรุกรานกัน
จะตราตรึงความดีที่บากบั่น
เพราะเรานั้นเข้าใจกันได้ดี
เพราะถึงแม้ถูกเหยียดถูกเสียดสี
อยากครอบครองรัฐที่ก่อกำจาย
แต่ที่สุดจะเห็นชาติพินาศสลาย
มากมายเหลือที่จะลืมนึก
เพื่อพิชิตไพร่ที่เขียดเนียน
เพื่อให้เพื่อนมองไทยปลอด
ภัยเทอญ”

ถาม :

ตอบ : ต้องใช้คำว่า กติกา อย่างหนึ่งว่า ถ้าหากว่าต้องการหลุดพ้นจริงๆ ก็ต้องเจอข้อทดสอบที่ค่อนข้างโหดร้ายกว่าในสายคนอื่นหน่อย แต่ว่าถ้ายังทดสอบ ๆ ไปเหมือนกับเรายังทำแล้วยังไม่ เพราะมันจะเห็นความคิดพลาดบกพร่องในส่วนที่ละเอียดขึ้นไปเรื่อยๆ ของตัวเราเอง ส่วนที่ละเอียดจริงๆ ก็พอๆ กับส่วนที่หยาบนั้นแหละ สังเกตไหมว่าถ้าเมื่อก่อนเวลาเราโกรธใคร อาจจะประเภต่าเลย กระโดดกระทืบเท้าชี้หน้ากัดฟันอะไรก็ว่าไป นั่นเป็นส่วนหยาบและเราจะได้ง่ายมาก แต่ว่าพอนานไปๆ

๓๓๘

รูปที่ 20

หน้า 37-38

กระโถนข้างธรรมาสินี

อยู่แค่นี้ไม่เห็นองค์เสียด้วยซ้ำไป แต่เรามั่นใจว่าท่านอยู่ตรงนั้น ถ้าความรู้สึกมันใจว่าท่านอยู่ตรงนั้นก็กราบตรงนั้น ต่อให้ไม่เห็นเลยแต่มันใจว่าท่านอยู่ตรงนั้นก็กราบตรงนั้นเลย กำลังใจสำคัญอยู่ตรงสุดท้าย ๑) เรื่องของมโนมยทิชเขาต้องไม่กลัว บางคนกลัวไปแล้วจะตายเลย กลัวว่าไปแล้วจะเจอสิ่งที่น่ากลัวน่าเกลียดอะไรพวกนั้นเลยทำให้ไม่ได้ ๒) ต้องไม่อยาก กำลังที่ต้องการจะเป็นตัวแยกคอกนั้น เรากวนมาแล้วอย่าไปอยาก คิดอยู่อย่างเดียวว่าเราทำเพื่ออะไรแล้วตั้งหน้าตั้งตากวนวนไป ๓) ต้องไม่ขี้สงสัย สิ่งที่เราฟังคนอื่นเขามากับสิ่งที่เราพบเห็นอาจจะคนละเรื่องกันเลยก็ได้ และข้อสุดท้าย ๔) ต้องมั่นใจในตนเอง ถ้าหากว่าเรามีความมั่นใจ ตัวมโนมยทิชจะก้าวหน้าเร็วมาก แต่ขณะเดียวกันให้กำกับอยู่เสมอว่าสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น รู้เห็นรับเอาไว้ด้วยความเคารพ แต่อย่าเพิ่งเชื่อในตรงนั้น จนกว่าเหตุการณ์นั้นจะพิสูจน์ได้แล้วถึงเชื่อ รักษาความเป็นคนขี้สงสัยเอาไว้แล้วจะปลอดภัย ไม่งั้นโอกาสโดนหลอกมีสูง ยิ่งเห็นภาพชัดเจนเท่าไรโอกาสโดนหลอกจะยิ่งมาก เหมือนกับคนฉลาดยิ่งฉลาดเท่าไรก็ยิ่งโดนหลอกได้ง่าย เคยอ่านสามก๊กไหม? ขงเบ้งหลอกได้แค่คนฉลาด ให้ไปหลอกคนโง่งเบ้งก็เคียดเหมือนกัน เพราะเขาคิดมากเกินไป แต่คนที่โง่งนี่เขาเอาเฉพาะหน้าเท่านั้น เพราะฉะนั้นไปวางกล ๓ ชั้น ๘ ชั้นมันไม่สนใจหรอกมันค่อยๆ ของมันไปเรื่อย เพราะฉะนั้นให้ทำตัวเป็นเด็กประเภทที่ว่า อย่าไว้ว่างใจอะไรง่าย ๆ ถ้าหากว่าไว้ว่างใจอะไรง่าย ๆ เสียจะโดนหลอกง่าย ๆ เหมือนกัน ให้รับทราบไว้ด้วยความเคารพ ขณะเดียวกันถ้าเหตุการณ์เป็นไปตามนั้นเมื่อไหร่ หรือว่าทำแล้วเป็นไปจริงเมื่อไหร่เราค่อยเชื่อ ท่านบอกวิธีมา

๔๑

กระโถนข้างธรรมาสินี

เราไตร่ตรองดูแล้วมีเหตุผล ลองปฏิบัติดูเกิดผลแล้วถึงเชื่อ ท่านบอกว่าเหตุอะไรจะเกิดขึ้น รวองจนกระทั่งเหตุนี้เกิดขึ้นจริงๆ แล้วค่อยเชื่อ แต่ถ้าท่านบอกว่าจะเกิดดีเกิดร้ายกับเรา ให้เราเตรียมใจรับเอาไว้เท่านั้นพอ แต่อย่าไปเชื่อ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ว่ามันจะเป็นไปตามนั้น เพราะว่าการพยากรณ์ทุกอย่างเป็นไปตามเหตุปัจจัยเฉพาะหน้าตอนนั้นเท่านั้น เขาขับรถด้วยความเร็ว ๑๒๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงครึ่งจะไปถึงกาญจนบุรี นี่คือการพยากรณ์ตามความเร็วของรถตอนนั้น แต่ถ้าเขาเหยียบมากกว่า ๑๒๐ กิโลเมตรมันจะถึงก่อนชั่วโมงครึ่ง หรือลดจาก ๑๒๐ ลงมามันก็จะช้ากว่าชั่วโมงครึ่ง การพยากรณ์จะเป็นไปตามเหตุปัจจัยเฉพาะหน้า ถ้าเหตุปัจจัยเปลี่ยนแปลงเรื่องมันจะเปลี่ยนแปลงไปด้วย บางคนคิดว่า เราก็กำลังใจเหมือนกับทุกครั้งแล้วทำไมครั้งนี้เรารู้ผิด รู้ผิดเพราะเราไปสร้างปัจจัยทำให้เหตุการณ์มันเปลี่ยนแปลงเอง

ถาม : จริงๆ แล้วไม่ได้ อยากรู้ค่ะ แต่พอไปรู้เรื่อง ?

ตอบ : ไม่ได้บอกอะไรหรอกจะ เลิกได้เลย เราเชื่อมั่นในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้วไม่ต้องไปพิสูจน์ให้เสียเวลาก็ได้ ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติตรงไปเลย กติกาของความเป็นพระโสดาบันมีอยู่นิดเดียวเท่านั้นเอง

ถาม : ?

ตอบ : ทำไมไม่กลัวกิเลสจะเศร้าหมอง เสียไม่มีคบหากับมันๆ จะโศกเศร้ามากเลย

ถาม : เข้มก็แหย่อยู่แล้วนะคะ

๔๒

รูปที่ 22

กระโถนข้างธรรมดานี่

ตอบ : พระโสดาบัน ก็คือชาวบ้านขั้นดี เป็นบุคคลที่อยู่ในศีลในธรรม ไม่ยอมล่วงศีล เคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จริง ๆ ตั้งใจว่าตายแล้วจะไปพระนิพพาน นางวิสาขาเป็นพระโสดาบันตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ อายุ ๑๖ ท่านแต่งงานมีลูก ๒๐ มีหลาน ๔๐๐ คน ห้ามหากินตามปกติ รายไม่รู้จักรวยอย่างไร เครื่องประดับชิ้นเดียวราคา ๕ โกฎิ โกฎิหนึ่งตามบาลีว่า ๑๐ ล้าน เครื่องประดับชิ้นเดียวราคา ๕๐ ล้าน นั่นแหละพระโสดาบัน ชาวบ้านธรรมดาๆ ไม่ต้องไปกลัวกิเลสมันเศร้าหมองหรอก เพียงแต่พระโสดาบันท่านเรียกว่า พระอริยเจ้า คือเป็นผู้มีแต่ความเจริญขึ้นในส่วนเดียว กำลังใจในด้านชั่วท่านไม่เอา เพราะท่านไม่ยอมละเมิดศีล ถ้าศีลจะต้องขาดท่านยอมตายดีกว่า ไนเมื่ออยู่ลักษณะนั้นแล้ว ก็เลยกลายเป็นว่า ถ้าหากว่าเราตั้งหน้าปฏิบัติเข้าถึงความเป็นพระโสดาบัน กลายเป็นบุคคลชั้นดีในสายตาของคนทั่วๆ ไป เพราะเราเป็นผู้ที่อยู่ในศีลในธรรมของเรา กำลังของเราในด้านของธรรมะก็จะไม่ตกต่ำ มีแต่เจริญก้าวหน้าขึ้นไปเรื่อยๆ ทุกสิ่งทุกอย่างยังมีรัก โกรธ หลง เหมือนปกติเพียงแต่ ความรัก โกรธ หลง ของท่านจะมีศีลเป็นเกราะ โกรธแต่ไม่จำใคร รักยังมีผู้มีเมตตาได้ แต่ไม่ละเมิดลูกเมียใครต้องเป็นไปตามศีลตามธรรมเท่านั้น เป็นเรื่องปกติ

ถาม : ศีลต้องเข้มแข็งไหมคะ ไม่ดื่มสุรา แล้วเราอยากกินแต่เราละ ?

ตอบ : ให้อย่างนั้นยิ่งดีจะ เพราะว่าถ้าเราอยากและเราะยับตัวเองได้นั้นถึงจะเป็นศีลที่แท้จริง คนไม่กินเหล้าเลยแล้วไปคุยว่ามีศีลนี้ยังไม่แน่นอน กินเข้าไปแล้วเขาอาจติดก็ได้ แต่ว่าคนที่อยากจะกินแล้วห้ามตัวเองได้นั้นแหละถึงจะเป็นยอดมนุษย์จริงๆ

๔๓

กระโถนข้างธรรมดานี่

ข้อสุรา สุรา สิ่งที่ถูกสั่งขึ้นมา ประกอบด้วย แอลกอฮอล์ เมรัย สิ่งที่ถูกเอาไปแล้วเกิดแอลกอฮอล์ มีชชะ ของมีนเมาที่เสพเข้าไปแล้วทำให้ขาดสติหรือว่าสติหันเฟือนไป เพราะฉะนั้นพวกยาเสพติดทั้งหมดก็อยู่ในพวกนี้ด้วย แต่ว่าเขาแปลสุราอย่างเดียว ศีลข้อ ๕ สุรา เมรัย มีชชะ ๓ อย่าง เมรัยพวกไวน์ก็จัดอยู่ในเมรัย

ถาม : ถ้าพวกมะกอกดอง มะขามดอง ละคะ ?

ตอบ : อันนั้นกินไปเถอะ กินเท่าไรมันก็ไม่เมาหรอกจะ คำว่าเครื่องดองของเมา มันหมักดองแล้วเกิดแอลกอฮอล์ขึ้นมา ตัวแอลกอฮอล์จะไปกระตุ้นการทำงานของร่างกายเราให้แปรปรวน ทำให้ขาดสติ ประเภทฝักดอง ผลไม้ดองกินไปหะอะตันสองตันไม่มีไมโครว่า

ถาม : จะได้สบายใจที่จะกิน

ตอบ : จะ รับประทานไปเลย เหลือกก็เอามาถวายพระบ้าง

ถาม : เพราะว่าแต่ก่อนก็จะกินเหล้า บางทีก็จะมีอารมณ์ มีความอยากอยู่

ตอบ : เมื่อก่อนไม่มีใครว่าหรอกจะ แต่ตอนนี้รู้ตัวว่ามันไม่ดีก็รีบเลิกได้แล้ว รับประทานตัวเอง คนที่อยากแล้วห้ามตัวเองได้เป็นยอดมนุษย์จริงๆ เพราะว่ากำลังใจแบบนั้น คนที่ไม่อยากเขาไม่รู้หรอกว่ามันต้องต่อสู้กับตัวเองขนาดไหน เพราะฉะนั้นเรามีโอกาสที่จะเป็นยอดมนุษย์ เราจะเป็น super genius เราอาจจะเห็นว่ามันเป็นเรื่องเล็กๆ แต่สำหรับคนที่ไม่มีกำลังใจที่จะทำเลย แม้แต่ศีลข้อเดียวเขายังรักษาไม่ได้ ๔ ข้อ นี้เราทำได้ ขาดข้อ ๕ ข้อเดียว เราก็จะมีตระกูลในข้อที่เราคิดว่าบกพร่องให้มันมากไว้

ถาม : ศีลข้อสุราเป็นอย่างไรคะ ?

ตอบ : ศีลข้อ "มฺสา" ถ้าเราหลอกหลวงเขา แล้วผลโยชน์ที่ได้จาก

๔๔

รูปที่ 23

หน้า 43-44

กระโถนข้างธรรมาสัน

การหลอกหลวงมาอยู่กับตัวเราที่คิด ๑๐๐% แต่ว่าบางทีบางสิ่งบางอย่างมันจำเป็นที่จะต้องทำอย่างนั้น เช่นถ้าหากเพื่อนกำลังทำงานอยู่กำลังมีความเจริญก้าวหน้าในการงานอยู่ แล้วเกิดเรื่องร้ายไม่ดีขึ้นกับทางครอบครัว สมมุติว่าพ่อแม่ป่วยอยู่แล้วเกิดตาย แต่โทรศัพท์มาบอกเรา กลัวเพื่อนจะรับไม่ได้ ถ้าเพื่อนถามก็บอกว่า เขามาบอกว่าแม่ป่วยอยู่นะตอนนี้อาการดีขึ้นมากหน่อยแล้ว แต่ยังไม่พ้นขีดอันตรายให้ทำใจเมื่อไว้บ้างนะ ถ้าเป็นลักษณะนี้เขาไม่ถือว่าโกหก การโกหกที่ผิดจริงๆ ก็คือ หลอกหลวงเขาและผลประโยชน์การหลอกหลวงเกิดขึ้นกับเรา ต่อไปหาทอฟฟี่หรือฮอลล์เม็ดโตๆ มาอมไว้แล้วให้ตั้งใจไว้ว่าเราจะไม่โกหก พอถึงเวลาขยับลิ้นมันกระทบเมื่อไหร่ อ้อ เราตั้งใจจะไม่โกหกมันจะได้หยุดทัน คงเปลืองทอฟฟี่น้ำดูเลย

ถาม : บางทีสมมุติเราโทรศัพท์ที่ทำงาน เขายังไม่เข้ามาเขาอาจจะติดธุระก็ได้ ?

ตอบ : ได้จะ เวลาเข้ามาแล้วรีบบอกเขา อย่างเช่นเจ้านายโทรศัพท์มาก็บอกว่าตอนนี้เขาอยู่ในห้องน้ำ มีอะไรส่งไว้ได้เลยเดี๋ยวออกมาแล้วจะบอกให้ ถึงเวลาแล้วรีบบอกเพื่อนไป เรื่องของการโกหกนี้มันมีเรื่องของกาย วาจา ใจ

ถาม : ?

ตอบ : จะเรียกอย่างนั้นก็ได้ แต่ว่าขณะเดียวกันถ้ามองอีกอย่างหนึ่งว่า ในเมื่อเขาทำเขาก็ต้องได้รับผลอันนั้น ผลกรรมที่เขากระทำ บุคคลรอบข้างของเขาต้องเคยสร้างกรรมร่วมกันมา ถึงได้เกิดอยู่ใกล้ชิดกัน ในเมื่อเคยสร้างกรรมร่วมกันมา ถึงเวลากรรมนั้นก็ส่งผลกระทบถึงเขาได้เช่นกัน ถ้าเรามองในจุดนี้ตั้งใจอยู่อย่างว่า ถ้าหากว่าเราไม่ทำ

กระโถนข้างธรรมาสัน

ในจุดนี้ต่อไป เขาอาจหลอกหลวงหรืออาจจะคิดโกงคนอื่นต่อไป เราจะจัดการเพื่อให้ทุกอย่างมันดีขึ้นก็ทำไป แต่ขณะเดียวกันถ้าหากว่าเราสงสัยสารกัคิดว่าคนที่อยู่รอบข้างจะได้รับผลกระทบไปตามๆ กัน ก็คิดเสียว่าเราเคยทำเขามาก่อนแล้วชาตินี้เขาเลยมาทำอย่างนี้กับเรา ไม่จำเป็นต้องไปยุ่งไปเกี่ยวอะไรกับเขาหรอก เพื่อจะได้ไม่ต้องสร้างกรรมต่อเนื่องกันไป คนประเภทนี้ไปทำอะไรเข้าเดียวไปเจอคู่ปรับของเขาๆ ก็เจอกันแฉะแหละ ถ้าทำใจอย่างนั้นได้ก็ถือว่าประเสริฐแล้ว

ถาม : ถ้าเราไปทำเขา เราจะบาปไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าหากเป็นการตรงไปตรงมา ตามศีลตามธรรมหรือตามกฎหมายก็ไม่เป็นไร คือในลักษณะที่ว่าจัดการเพื่อให้ทุกสิ่งทุกอย่างดีขึ้น แต่ว่าขณะเดียวกันถ้าหากเราเมตตาสงสารจริงๆ ก็เออ! เรื่องของมันแหมะ! เดียวคนอื่นเขาเล่นมันแฉะแหละ ถ้าเป็นอาตมาก็โชะว่วงไปเลย นิสัยของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ของเรามันชอบทำอะไรตรงๆ เล่นไม่เล่นตีกันตรงๆ ไม่เล่นมันตีกันไม่ได้หรอกไม่ทันเขา มันต้องไม่ยาวๆ มันเกิดอีกนานเราไม่ชอบ เพราะฉะนั้นก็เอาไม่เล่นนี้แหละตีกันตรงๆ จบแล้วจบเลย คุณจะทำตามทางให้ได้แล้วกัน เราก็ตั้งหน้าตั้งตาไปนิพพานของเรา

ถาม : รู้สึกว่าเขาเอาเปรียบเรามากเกินไป เห็นว่าเราเป็นอะไร สิ่งที่ได้ตัวเขาเองก็ไม่สำคัญ

ตอบ : คนประเภทนี้มีเยอะจะ มันแปลกอยู่อย่างหนึ่งคนเรามันไม่กลัวความดี มันกลัวแต่คนที่ชั่วกว่า อันนี้เป็นประสบการณ์ส่วนตัวทั้งๆ ที่เป็นพระนี่แหละ บางทีต้องออกอภิลักลิตอยู่กับชาวบ้านจนกระทั่งเขาเห็นว่า ของเรารับรองว่าสามารถเล่นงานเขาสาหัสได้แน่ๆ เขาก็ยอม

รูปที่ 24

หน้า 45-46

กระโถนข้างธรรมมาลณี

มันกลายเป็นคนไม่กลัวความดีแต่กลัวคนที่ชั่วกว่า จริงๆ แล้วก็ไม่ควร
ตอนที่ไปทำนั้นเป็นการรักษาของสงฆ์ที่เขาขโมยของเราจำเป็นต้องจัดการ
ถ้าเขาไม่เกรงกลัวเราเขาก็จะเข้าไปเรื่อยๆ ทุกคนบอกว่าตัวเองทำดี ปล้น
เขาก็ทำดีสบายง่ายด้วย แต่ว่าทุกคนที่มีนิตีเพราะกำลังใจของตัวเองมันดี
แค่นั้น ที่ดีกว่านั้นก็ยังมี ปล้นเขาก็ทำดีใหม่ละ มันบอกดีสบายไม่ต้องเสียเวลา
ทำมาหากิน ดีแค่นั้นจำตัวนี้ไว้ให้ดี มันดีแค่นั้นมันถูกแค่นั้น ส่วนที่ดีกว่านั้น
ถูกกว่านั้นยังมี พอเราก้าวพินมองข้ามมาก อ้าว! ที่แท้มันเป็นอย่างนี้เอง
ส่วนที่ดีกว่ายังมีทำไมเราก้าวข้ามไปได้ก็ไม่รู้

ถาม : แรกๆ คิดว่าทำไมแต่ก่อนเราคุยกันรู้เรื่อง แต่เดี๋ยวนี้ทำไมคุยกัน
ไม่รู้เรื่อง ?

ตอบ : ประเภทคุยกันคนละเรื่อง ของเราพยายามจะอิงไปทางด้านศีลธรรม
แต่ของเขาเองพยายามจะเสียวเข้าไปหาในเรื่องของประโยชน์โดยไมคำนึงถึง
ศีลถึงธรรม มันก็เลยคุยกันไม่รู้เรื่อง

ถาม : มันทำให้เรามองว่า เอ๊ะ! การที่เราพยายามปฏิบัติธรรมแต่มัน
ทำให้เราแยกตัวเองออกมาต่างหากหรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่ใช่จะ เรายังอยู่กับโลกแต่เรามีศีลเป็นกรอบ เคยเห็นหน้า
ที่มันอยู่บนใบบัวใบบอนใหม่ละ มันกลิ้งไปกลิ้งมาแต่มันไม่ติดบนใบบัวใบ
บอนอะไรเลย ลักษณะของการอยู่กับโลกของเราให้อยู่ในลักษณะ
อย่างนั้น ยังกลิ้งอยู่ในโลกแต่ไม่ติดในโลก แต่เมื่อไปสู่สุดขอบของศีล
เมื่อไหร่เราเลยกลับปล่อยให้ที่เหลือเป็นเรื่องของกฎของกรรมเข้ามา
จัดการก็แล้วกัน เราไม่มีหน้าที่ไปยุ่งด้วย

ถาม : แต่มันดีที่หนูได้พิจารณาหลายๆ อย่าง

๔๗

กระโถนข้างธรรมมาลณี

ตอบ : จะ ทำไปเถอะ อยากรู้อะไรก็ต้องเข้าไปดูวงการนั้นๆ

ถาม : ?

ตอบ : ไม่เป็นไร อนุญาตให้บวชก็ได้

ถาม : บวชชื่อกี่เคยไปลองบวชชีพราหมณ์ รู้สึกว่าต้องสู้กับตัวเองเรา
มามันก็ยังมึนเรื่องโลกเข้ามาเกี่ยว

ตอบ : เป็นปกติจะ จะเป็นพระเป็นชื่อก็ตามก็คือลูกชาวบ้านนั่นแหละ
เพียงแต่ว่าเปลี่ยนเรื่องแบบการแต่งตัว เปลี่ยนนกตีกาการดำเนิน
ชีวิต แต่รัก โลก โกรธ หลง ในใจมันยังไม่เปลี่ยนนี้ ในเมื่อมันยังไม่
เปลี่ยนก็ยอมเดินตามกติกาของตน พระก็ถือศีล ๒๒๗ ข้อ ชื่อก็ถือศีล
๘ ถ้าหากว่ายังเดินอยู่ในกติกาของตัวเองมันก็ยังไม่น่าเกลียดคดมาก
แต่ถ้าหลุดออกนอกกรอบนอกกติกาเมื่อไหร่มันสร้างความเสียหาย
กับศาสนาอย่างใหญ่หลวงเหมือนกัน การบวชชื่อก็คือถือศีล ๘ เป็นการ
เอารูปแบบบังคับตัวเอง คนอื่นเขาเห็น เออ! คนนี้ตั้งใจบวชชื่อนะ ถ้าหากขึ้น
รถเมลไปเบียดผู้ชายเข้าหน้าคนก็มองตาเขียวปัดแล้ว ยายชื่อนี้ทำไมไม่รู้
เลยว่าตัวเองจะต้องถือศีล ๘ ห้ามถูกเนื้อต้องตัวผู้ชาย แต่ถ้าเราถือศีล ๘
ขึ้นรถเมลมันจำเป็นต้องเบียดอยู่แล้ว เจตนาของเราในทางเพศมันไม่มี
เราเบียดลุยเข้าไปเถอะ ๓ คั้น ๘ คั้นก็ไม่มีใครว่าทั้งๆ ที่เราก็คือศีล ๘
เหมือนกันแม่ชี เพราะฉะนั้นการที่ถือศีลในลักษณะของการโกนหัว
มุ่งชาวหนุ่มสาวเป็นการเอารูปแบบบังคับตัวเอง เอาคราบข้างบิณฑ
เองให้อยู่ในกรอบของความดี แต่ถ้ากำลังใจของเราสามารถถือศีล ๘
ได้ในลักษณะของฆราวาสหัวดำอันนี้เก่งกว่า เก่งกว่าตรงที่ว่าเรามี
โอกาสที่จะนอกกรอบได้ตลอดเวลาแต่เราไม่ทำเราอยู่ในกรอบของเรา

๔๘

รูปที่ 25
หน้า 47-48

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ได้ แต่อันไหนต้องบังคับให้คนอื่นเขามาช่วยล้อมกรอบให้ เพราะฉะนั้น ถ้าเป็นฆราวาสถือศีล ๘ ได้ดีกว่าเยอะเลย

สมัยอยู่วัดทำซุงหลวงพ่อท่านบอกว่า ซุงซาวไม่ต้องหกรอกเสียบ สดางค์ชื่อ ผ่าลายก็ได้แต่ให้ตั้งใจทำให้ดีก็แล้วกัน

ถาม : ?

ตอบ : ก็บอกแล้วว่าถ้าหากว่าเราอยู่ในสิ่งนั้นๆ บางทีอาจจะมิ ๒ อย่าง อันแรกคือ ขาดความศรัทธา หมดอยากไปเลย อันที่สองคือ เกิดอีตขื่นขึ้นมา ในเมื่อเขาทำดีไม่ได้เราจะทำให้ได้ ควรจะฮึดมากกว่า อย่างน้อยๆ ศาสนาฝากความหวังไว้กับคุณไม่ได้ฝากไว้กับฉันก็ได้

ถาม : นั่งสมาธิแล้วมีอาการบิดี มารามาแทรกพยายามจะสู้กับมัน จะทำอย่างไรดีครับ ?

ตอบ : ถ้ากำลังใจอยู่กับลมหายใจเข้า-ออกอย่างแท้จริงมันเข้ามาไม่ได้ ที่มันเข้ามาได้เพราะเราผลอไปเปิดช่องให้มัน มี ๒ วิธี อันดับแรกย้อนกลับมายู่กับลมหายใจเข้า-ออกของเราอย่างจริง ๆ จัง ๆ อันดับสองเมื่ออยู่กับลมเข้า-ออกอย่างจริง ๆ จัง ๆ พอสมาธิทรงตัวสิ่งนี้ก็จะถอยไป อีกอย่างหนึ่งกำลังมันสูงมากเราต่อต้านไม่ไหว ให้เอาสติคอยดูมันไว้ว่ามันจะคิดอย่างไรให้มันคิด พวกนี้ถ้าเราปล่อยให้มันคิดบ้าไปจริง ๆ คิดไม่เกินชั่วโมงหกรอกมันเหนื่อยเหมือนกัน มันก็จะหยุด อย่างเก่งมันก็สร้างไปเรื่อยๆ จะมีเมื่ยก็คน จะมีผิวก็คน จะมีลูกก็คน จะมีบ้านก็หลัง จะมีรถก็คัน แล้วสุดท้ายก็สรุปกลับมาว่าเราทำอะไรหว่า เมื่อเราได้สติเราก็รีบกลับมาภาวนาต่อเพราะมันเหนื่อยแล้ว เหมือนกับม้าพศก กำลังมันยังดีอยู่ เราเอามันไม่อยู่ก็กอดคอมันไว้

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ปล่อยมันวิ่งไป มันเหนื่อยเมื่อไหร่เราคอยลากมันกลับมาเข้าคอกใหม่ เพราะฉะนั้นอันดับแรก ถ้ากำลังเราสูงพอสติขึ้นมาเร็ว ก็รีบกลับไปภาวนา ไล่มันออกไป แต่ถ้าไล่มันไม่ไหวเพราะกำลังมันสูงกว่า ก็กอดคอมันไว้แล้ว คอยดูมันแล้วกันว่าจะได้สักเท่าใด ไปได้ไม่นานหรือเท่าที่ดูๆ มาอย่างเก่งสักครึ่งชั่วโมงกว่าก็เจิงแล้ว บางที ๕ นาที ๑๐ นาทีเท่านั้นเอง

ถาม : ว่าจะไม่ติดกลับติด จะได้แต่เหมือนกับไม้ได้ บางวันเหมือนจะได้ เรื่องของฌานสมาบัติอะไรอย่างนี้

ตอบ : มีอยู่ ๒ อย่าง สาเหตุอย่างแรกคือ ทำไม่พอ อย่างที่สองคือทำเกิน ฟังให้ดีๆ ที่ทำไม่พอก็คือว่าเรื่องของสติ สมาธิ ถ้าเราสามารถรักษา ทรงตัวต่อเนื่อง ความแจ่มใสของอารมณ์ถึงจะเกิด ถ้าหากว่ารักษาต่อเนื่องก็เลสจะถอยไป ตอนนั้นเรื่องของฌานสมาบัติก็คิด ความเป็นที่พโยกดีจะเริ่มเกิดขึ้น แต่ถ้าหากว่าเราไม่สามารถรักษาต่อเนื่องได้ ก็จะไม่เกิด ส่วนอีกอย่างก็คือทำเกินเนื่องจากเราอยากได้จนเกินไปแล้วไปตั้งใจทุ่มเทให้กับมัน ตัวทำเกินนี่จะเป็นตัวฟุ้งซ่านเขาเรียกว่า "อุธัจจะ" การปฏิบัติก็เหมือนกับการปลูกต้นไม้ เรามีหน้าที่รดน้ำพรวน ดินดูแลหนองแอมลงของมันไป แต่เราไม่มีหน้าที่บังคับให้ดอกออกออกผล เราทำหน้าที่ของเราให้ดีพอถึงเวลาดอกผลจะเกิดเอง จะต้องรอการสะสม สักระยะหนึ่งเหมือนกัน พอกำลังมันพอมันก็จะได้ ถ้าเราลองไปตั้งยอดมัน บอกโตเร็วๆ หน่อยเถอะพ่อคุณ จะได้ดอกออกออกผลเร็วๆ มันจะตายเสียก่อน

ถาม : ต้องเป็นพระบารมีเก่าด้วยหรือเปล่าที่ไม่ได้สั่งสมมา ?

ตอบ : ไม่ต้องจะ ไม่ต้อง คนเราถ้าตั้งใจจะทำ มีบารมีเก่าพอมแล้วทุกคน

รูปที่ 26 หน้า 49-50

กระโถนช่างธรรมาสินี

ถึงได้บอกว่าเป็นเหตุเกิดจากทำเกินทำขาดเท่านั้นเอง ไม่มีอะไรอกวิเคราะห์ตัวเองได้เลย ถ้าไม่เกินก็ขาดมีอยู่ ๒ อย่าง แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาทำไป ถ้าเกินก็ลดความตั้งใจลงมานิดหนึ่ง เรามีหน้าที่ภาวนาจะเกิดอะไรขึ้นช่วงมัน ถ้าสามารถทำอย่างนั้นจะเป็นสมาธิได้เร็ว แต่ขณะเดียวกันถ้าทำขาดก็เพิ่มความตั้งใจขึ้นอีกนิดหนึ่งโดยเฉพาะเรื่องของศีลสำคัญมาก ถ้าหากว่าเรารักษาศีลได้ตรงตัวสมาธิจะตั้งมันได้เร็ว ถ้าศีลไม่ตรงตัวยังขาดๆ หลุดๆ อยู่ โอกาสสมาธิทรงตัวก็น้อยไปด้วย

ถาม : ขอคำชี้แนะหน่อยคะ ในสภาพเช่นนี้ดวงเกี่ยวไหมคะ ?
ตอบ : ดวงไม่เกี่ยวจะ ดวงจริง ๆ คือกรรมเก่าที่เราทำมา คำว่า "กรรม" มีทั้งกรรมดี-กรรมชั่ว กรรมดีเรียก "กุศลกรรม" กรรมชั่วเรียก "อกุศลกรรม" มันส่งผลให้เราอยู่ตลอดเวลา คนเราเกิดมาถ้าเป็นคนได้ถือว่าดวงดีพอแล้ว คำว่าดวงดีก็คือ ต้นทุนบุญเก่าต้องมีพอถึงได้เกิดเป็นคน ไม่อย่างนั้นเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉานไปแล้ว ไนเมื่อต้นทุนมีเพียงพอก็ถือว่าดวงดีแล้ว ถ้าเราตั้งใจจะปฏิบัติในทาน ศีล ภาวนาด้วยก็แสดงว่าเรามีเก๋าสั่งสมมาพอแล้ว ก็ดูการทำในปัจจุบันนี้ก็แล้วกันว่าทำอย่างไร เอาจริงเอาจังแค่ไหน ตั้งใจมากเกินไปหรือน้อยเกินไป ย่อหย่อนเกินไปก็ได้ แข็งเกินไปก็เกินไปก็ได้ ต้องพอดี ๆ แล้วตัวพอดีนี้ลำบากที่สุดมันไม่มีมาตรฐานเฉพาะ ขึ้นอยู่กับกำลังกาย กำลังใจ กำลังสติปัญญา กำลังบุญบารมีที่สร้างสมมา บางคนนั่งสมาธิ ๓ วัน ๓ คืนสบาย เวลานั่ง ๓ นาทีจะตายให้ได้ นั่นพอดีของเขา ส่วนพอดีของเราคือ ๒ นาที เพราะฉะนั้นเมื่อตัวมันมีมาปฏิบัติก็คือ ตัวพอเหมาะพอดีของแต่ละคนมันไม่มีมาตรฐาน เรา

กระโถนช่างธรรมาสินี

ก็ลองดูถ้าหากว่าทำๆ ไปแล้วรู้สึกว่ามีไหวให้ลองฝืนดูนิดหนึ่ง ถ้าฝืนนิดหนึ่งแล้วมันไปต่อได้แสดงว่าเมื่อกี้เลสมันบอกว่ามีไหว ไม่ใช่ความตั้งใจบอกว่าไม่ไหว แต่ถึงฝืนแล้วไปต่อได้อย่าให้เกิน ๒ ชั่วโมง

อาตมาไปลองทำดูกำลังใจสู้เขาไม่ได้จิตใจมีคุณภาพอยู่ประมาณครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ที่เหลือคำมันไปเรื่อย มันจะนั่งหาพอหาเมอะไรของมันนานขนาดนี้ เมื่อยก็เมื่อย เหนื่อยก็เหนื่อย เพราะฉะนั้นทำแค่กำลังใจของเราดี เรื่องของการปฏิบัตินี้เอาแค่เสมอกับกำลังใจของเราให้ขาดทุน รู้สึกว่าไม่ไหวกำลังใจก็จะเบือนอกทางให้เปลี่ยนใหม่เอาใหม่ การที่เราอยู่ในโลกนี้มันอยู่กับความทุกข์อยู่กับกิเลสติดหนอกปากทาน อกุศลกรรมมีแต่จะชักพาเราลงต่ำ ต้นทุนของเราคือการเกิดเป็นมนุษย์อย่างน้อยมีศีล ๕ พอแล้ว เราบริบทแล้วมันมีให้ไกล สภาพร่างกายมันเหมือนบ้านที่ไฟกำลังไหม้อยู่ ถ้าเราอยู่ต่อไปตั้งแต่โดนไฟเผาตายเสียเปล่าๆ ถ้าเรารู้ได้ตรงนี้ว่าไฟกำลังไหม้มาทั้งหมดแล้วยังไม่รู้จักรีบหนีอีก บอกไม่มีกำลังใจ ก็สมควรตาย

ถาม : อันนี้ใช้อย่างไรคะ ?

ตอบ : แป๊ะหน้าผากจะ ฝ่ายันต์เกราะเพชรจะ คาถายันต์เกราะเพชรก็ อิติปิโสทั้งหมด ดิตรถก็ได้ ดิตบ้านก็ได้ ดิตตัวก็ได้ ยันต์เกราะเพชรคือ บารมีพระพุทธเจ้าท่าน ตั้งใจนึกถึงพระได้เป็นดี

ถาม : ก่อนหน้านั้นก็ไปหาอาจารย์หลายสำนักคะ ที่ไหนก็ตีที่นั่นก็ทำจะดีก็ไม่ว่าคืออะไร ที่นี้ก็มาพิจารณาตัวเองเสียมากกว่า

ตอบ : จริงๆ ก็คือว่าทุกสำนักกำลังที่พระพุทธเจ้าท่านสอนแล้ว มาสอนต่อ เพียงแต่ว่าท่านชำนาญตรงจุดไหนเหมือนกับร้านอาหาร

รูปที่ 27

หน้า 51-52

พระโขนงชาจธรรมาสัน

ร้านโน้นทำถ้วยถ้วยแก้วก็ขายถ้วยเดียว ร้านนี้ทำข้าวแกงก็ขายข้าวแกง โขนงแกงใจก็ขายใจ นี่ได้แค่น้ำเต้าหู้ป่าทองโกก๊วยไป เราชอบอาหารรสไหน ถูกใจในรูปแบบของการปฏิบัติสำนักไหนก็ทำไป คำว่าผิดไม่มีหรอกเพียงแต่ถูกมากถูกน้อยเท่านั้นเอง เหมือนกับคนกินอาหารพอเข้าไปร้านนี้กินๆ ไปตอนแรกมันหิวมันรู้สึกว๊าดดี กินไปกินมารสชาติยังไม่ถูกใจจริง เตียวเราไปหาร้านอื่นที่เราคิดว่าเราถูกใจของเราต่อไป ทั้งหมดนั้นก็คือคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้ง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะป็นธรรมกายก็ดี มโนเมธิวิภังคิโยบหนอพวงหนอกดี หรือว่าสมาธิหมูน หรือว่าการตัดกรรม หรือว่าอะไรก็ตามล้วนแล้วแต่อยู่ในหลัก ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ทั้งสิ้น เราชอบอันไหนเราทำอันนั้น ตั้งหน้าตั้งตาทำให้จริงเท่านั้น ถ้าทำจริงก็จะเกิดผลดีกับเราทั้งนั้น ไปลองสมาธิหมูนมาหรือยังจะได้หมูกันให้หับันไปเลย

ถาม : ยังไม่ลองค่ะ มีสามีกับพ่อทำสมาธิหมูน

ตอบ : สมาธิหมูน จริงๆ ก็คือ มหาสติ

ถาม : ที่บ้าน ๒ คนได้ พ่อเห็นเป็นภาษาต่างๆ ได้ ซึ่งปกติเขาจะไม่เคยเป็น แต่พอนั่งสมาธิ เข้าสมาธิได้ปุ๊บจะเห็นแบบโบราณ ก็คุ้นๆ ว่าเป็นคนทางไหน พอดีมีอาจารย์เขาดูให้ว่าเป็นพรหมดลสมัยโบราณเดี๋ยวมานะ

ตอบ : รับรู้ไว้จะ รู้ไว้ด้วยความเคารพแล้วก็ก้องไว้ตรงนั้น สำคัญแต่ปัจจุบันเราเป็นอะไร แล้วเราทำอะไร ทำปัจจุบันให้ต่อนาคตเราดีแน่

ถาม : เครื่องมาก ดิฉันเองก็ยังห้วงเขาอยู่ เขาทำสมาธิ ๔ - ๕ ชั่วโมง

ตอบ : ไม่ต้องห้วงหรอกจะ ถ้าเขาทำไหวนั้นมันพอดีของเขา

ถาม : พอดีเขาบอกเขาก็นั่งได้เหมือนกับฉานลงมา จะไปเองเพราะฉาน

พระโขนงชาจธรรมาสัน

ถอยหลังก็ได้ เลื่อนหน้าก็ได้ แล้วก็หมุนตัว คือว่าจังหวะนั้นจะเกิดเองตามธรรมชาติหมุนตัวได้ถอยหลังได้อะไรอย่างนี้ บริเวณจะเป็นกว้างๆ เสร็จแล้วเขามอบอกว่าเขาไม่รู้สึกลงกว่าสมาธิลดลง

ตอบ : บอกท่านว่าโปรตระวังจะเจออย่างอาดมานะจะ ของเราดอนนั้น มันไม่หนักกำลังนั่งสมาธิอยู่ เอ๊ะ! อะไรพริบๆ อยู่ข้างเอวก็ลืมหัดดูเป็นพัลลภเกือบจะโดนพัลลภเพดานพื้นตายแล้ว มันขึ้นไปตอนไหนก็ไม่รู้ที่อยู่ห่างพัลลภนิดเดียว ตกใจมันก็เลยสมาธิคลายตัวเร็วไปหน่อย ร่วงตุบ! วันนั้นเกิดแผ่นดินไหว

ถาม : บางทีพอนั่งสมาธิเห็นเป็นแสงวิ่งเข้าบ้านก็มีคือเห็นเป็นจังหวะ

ตอบ : ลักษณะของการเห็นให้รับรู้ไว้เฉยๆ อย่าลืมหัดมีโอกาสนโยมพอไว้ด้วยว่า ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นปกติของนักปฏิบัติ ถึงวาระถึงเวลาถ้าทำถึงมันจะเป็นเองแต่อย่าเพิ่งไปเชื่อมัน รับรู้ไว้เฉยๆ ให้จิตของเรามุ่งตรงอยู่ในทาน ศีล ภาวนา หากว่าศีล สมาธิ ปัญญาของเราพอให้ตั้งใจดูว่าทุกอย่างในโลกนี้ไม่เที่ยง ทุกอย่างเป็นทุกข์ ไม่มีอะไรยึดถือมันหมายได้

ถาม : ก็คิดว่าทุกอย่างเป็นทุกข์ แต่ในหัวก็คิดว่าเมื่อไหร่จะรำรวยสักที เพื่อที่จะได้มีกินมีใช้

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นคิดได้แล้ว ที่ทุกอย่างเป็นทุกข์เขาให้รู้จะได้เข็ด แล้วก็ไม่ต้องอยากจะทำอีก ไม่อยากจะทำลูกสร้างเต้าต่อไป

ถาม : ทุกวันก็รู้สึกว่าเป็นทุกข์หลายๆ เรื่อง แต่มันเหมือนกับว่าสังขารมันยังต้องอยู่ ต้องกิน ต้องใช้ ก็เลยจำเป็นต้องมีในเรื่องของลาภสักการะทั้งหลาย ก็ยังอยากได้อยู่

รูปที่ 28

หน้า 53-54

กระโถนข้างธรรมาสัน

ตอบ : เรื่องปกติจะ เมื่อก็บอกไปแล้ว เป็นพระโสดาบันเช่นนางวิสาขา มีเครื่องประดับชิ้นเดียวราคา ๙๐ ล้านเป็นเรื่องปกติ นั้นพระอริยเจ้านะจะ

ถาม : อยากรู้ว่าเป็นคนมีลาภใหม่ เป็นคนมีอะไรใหม่ ถ้าไม่มีจะเป็นคนไม่มุ่งทางนี้ไปเลย ?

ตอบ : อันนี้ต้องคิดให้ถี่ ลากของเรามันเป็นลากลอยหรือว่าคำปกติ

ถาม : ลากลอยค่ะ

ตอบ : คนเราถ้าหากเคยทำทานบารมีมาก็จะมีลากเป็ปกติ แต่ขณะเดียวกันเรื่องของลากลอยในลักษณะของการพนันก็ดี จะเกิดจากการทำบุญ โดยไม่เจตนาเอาไว้ เห็นเขาทำกองบุญกองกุศลอยู่ควักกระเป๋าร่วมกับเขาไปเลย พวกนี้จะมาในลักษณะของลากการพนันไม่ว่าจะเป็นเล่นหวยก็ดี เล่นการพนันก็ดี แต่ถ้าตั้งใจไว้ว่าเราจะทำอันนั้นเกิดมาจะรวยไม่ต้องเสียเวลาไปรอลากลอย

ถาม : แต่ทำที่ขอมอย่างนี้ได้ใช้ใหม่คะ ปกติทำแบบนี้มีเพื่อนขอมก็ทำแบบนี้บ้างที่ไม่ได้ตั้งใจเขาก็มาเรียไรเรื่อยเหมือนกัน ?

ตอบ : ได้อยู่ ทำไป ถ้าหากผลเกิดใหม่เมื่อไหร่คงถูกห่วยป่อยเลย

ถาม : ซาดินี่มันจะไม่ถูกหรือคะ ?

ตอบ : โอกาสมีเหมือนกัน ถ้าระยะเวลามันยาวนานพอ เพราะว่าทุกสิ่งในปัจจุบันมีผลจากอดีตทั้งนั้น แต่ว่าตอนนี้ถ้าเป็นวินาทีหน้าวินาทีที่ผ่านไปก็เป็นอดีตไปแล้ว ถ้าระยะเวลามันยาวนานพอ การส่งผลมันก็ถึงเหมือนกัน แต่ถ้ายาวไม่พอก็หรือเกิดใหม่อีกที

ถาม : ตอนนี้อยู่เฉยๆ นะคะ แล้วมีพระภิกษุสงฆ์ที่เคยทำบุญกับท่านไว้ ไทรศัพทมาบอกก็ไม่อยากเล่น แต่ก็เล่นไปนิดหน่อยก็ยังไม่ว่าจะออก

๕๕

กระโถนข้างธรรมาสัน

หรือไม่ออกก็ไม่แน่ใจ คือจะเป็นอย่างไรนี้ จึงหะยังไม่ได้

ตอบ : ถ้าออกก็ของวดใหม่ด้วยนะคะ แต่ถ้าไม่ออกอย่าบอกหนูอีกเลย พาหนูแจ้งไปเยะแล้ว

ถาม : ท่านไทรศัพทมาประเภทที่จะติดต่อกับกลับไปไม่ได้ ท่านก็จะไทรมาแบบนี้

ตอบ : คราวหน้าถามท่านด้วยว่า หลวงพ่อเจ้าขานนี้เป็นกิจของสงฆ์หรือเจ้าคะ ให้ท่านรู้ตัวบ้างเพราะว่าเรื่องพวกนี้มันแปลกเหมือนกับเป็นการลองกำลังใจเราเหมือนกัน พอปฏิบัติไปถึงระดับหนึ่งมันจะเกิดการรู้เห็นขึ้นมาเท่าที่เคยลงมาเพราะว่าทำไ้ตั้งแต่อายุยังไม่ครบ ๒๐ ก็ยังไม่ไ้บวช มีโอกาสเล่นเยะ ปรากฏว่าถั่วแล้วไม่เล่นไม่บอกใคร มันก็จะออกตามนั้นตรง ๆ แต่ถ้าหากว่ารู้แล้วบอกคนอื่นหรือว่าเล่น บอก ๓ ตัว ออก ๒ ตัว บอก ๒ ตัวออกตัวเดียว บอกตัวเดียวไม่ออกเลย เจอมากับตัวเอง จนกระทั่งเซ็ดเลย

ถาม : เจอด้วยตัวเองเลย ?

ตอบ : อันนี้ตั้งแต่เป็นฆราวาสแล้วทำได้

ถาม : ถึงทำๆ กลายเป็นแพ้นไปเลย

ตอบ : มันจะไปเลย เพราะกำลังบุญมันไม่เท่ากัน ในเมื่อกำลังบุญมันไม่เท่ากัน เราไปบอกเขากำลังของเขาไม่พอเขาจะเลื่อนไปเลย

ถาม : อย่างนี้เราบอกให้เขาหาเองได้ไหมคะ ?

ตอบ : ตานี้ถ้าเขาเล่นตามอาจจะพาเราแจ้งไปอีกเหมือนกัน เพราะฉะนั้นอย่าไปสนใจมันแลยดีกว่า เพราะว่าเคยเจอมาแล้วว่าเล่น ๓ ตัวมันออก ๒ ตัว เล่น ๒ ตัวมันออกตัวเดียว เล่นตัวเดียวไม่ออกเลย

๕๖

รูปที่ 29

หน้า 55-56

พระโขนงธรรมบาลี

ถาม : ?

ตอบ : เรื่องของลากลอยเกิดจากบุญเก่าที่เราทำมาด้วย ต้องสังเกตว่าเราเคยเล่นเท่าไรแล้วได้ต่อไปอย่าเล่นเกินนั้น ถ้าเคยเล่น ๒๐ บาท ๕๐ บาทแล้วถูก ก็อย่าไปเล่น ๑๐๐ บาท ต่อไปเพื่อให้รู้แน่นอนว่ามันออกแน่นอน ก็ยอมทนเล่น ๒๐ บาทต่อไปแล้วมันจะได้

ถาม : ช่วงพฤษภาคม มิถุนายน ถูก ๕ งวดติดกัน ถูกล็อตเตอรี่ ๓ ใบมันเป็นอย่างนี้ก็ดี แต่ว่าถูกมาไม่ได้ให้พ่อแม่ แล้วก็ทำบุญ

ตอบ : พ่อแล้ว แม่เงินเดียวเอาไปคืนเขาหมด วาระบุญมันส่งผล ถ้าหากมันพันวาระนั้นไปมันไม่ส่งผลอีก เดี่ยวจะไปส่งคืนเขาหมดคนที่วาระบุญมันส่งผลจริงๆ มันมีมาแล้ว จำตำรวจที่เอาเกดาศิลไปซื้อหอยมาคู่หนึ่งแล้วเสียตายนะ เพราะเลขมันตลกประเภทที่ไม่น่าจะออกก็เลยไปยึดยึดให้เพื่อน บอกมีซื้อต่อสิวะ ก็ซื้อมาเท่านี้ๆ เพื่อนไม่เอาก็พยายามยึดให้เขานะได้ วันรุ่งขึ้นเพื่อนได้ ๖ ล้านบาท ตัวเองจะยิงตัวตาย นั่นแหละคนวาระบุญมันมาถึง มีคนเอามายึดให้ถึงที่เหมือนกัน

ถาม : บางที่เขาเอามาให้ บางทีก็ซื้อด้วยความสรวล ไม่ได้ซื้อเพราะอยากซื้อหอย บางทีก็เป็นอย่างนั้น

ตอบ : ถ้าหากว่าจะเล่นการพนัน ถามว่าผิดศีลไหม “ไม่ผิด” แต่ว่าขณะเดียวกันถามว่าส่วนของธรรมะมันพร้อมไหม “มันพร้อม” เพราะว่ากรพนันเขาเรียกว่า “อบายมุข” คือหากทางแห่งความเสื่อม ถ้าเราขาดสติยั้งคิดจะไปทุ่มเทกับมันแล้วมันจะพาพังไปเยอะ ถ้าหากซื้อเอาไว้เล่นเล่นๆ เดือนหนึ่งสักคู่สองคู่ อดตายเดือนอย่างพวกเรานั้นมีโอกาสซื้อได้อยู่แล้ว เมื่อว่าถ้าบุญมันให้ผลเมื่อไร เราก็มียุทธศาสตร์

๕๗

พระโขนงธรรมบาลี

ลิมดาอัปากเหมือนกับคนอื่นเขาได้เหมือนกัน แต่ถ้าบุญยังไม่ส่งผลถึงขนาดนั้นมันถูกเล็กๆ น้อยๆ ก็ดี มันไม่ถูกเลยก็ดีกว่าเรื่องของมัน ถือว่าเล่นเอามันในชีวิตก็ได้ เราซื้อไว้คู่สองคู่มันไม่หมดเปลืองมาก

ถาม : เป็นคนที่ชอบดูหม้ออยู่เรื่อย หม้อดูบอกว่าเป็นดวงลอตเตอรี่ที่ซื้อไว้เราจะถอยแล้วมันก็เกิดกำลังใจว่าคนเราต้องมีความหวังในชีวิตใช้ไหมคะซื้อๆ ไปพอมันถูกก็ยิ่งอยากซื้อหนักมากขึ้น

ตอบ : ก็ระวังเอาไว้ ก็บอกแล้วถ้าขาดสติเมื่อไหร่ อบายมุขคือปากทางแห่งความเสื่อม มันจะเกิดขึ้นทันที ถ้าหากเป็นเรื่องดีพระพุทธรูปเจ้าท่านไม่ห้ามหรอก เพราะส่วนใหญ่คนเราไม่สามารถจะระงับใจตัวเองได้

ถาม : เคยพิจารณาตัวเอง ได้มาช่วยคนอื่นเสียมากกว่า ได้มากก็กระจายออกไปจะไม่ค่อยเหลือหรอกคะ

ตอบ : รู้จักต่อบุญได้ละดี

ถาม : ประเภทได้มาก็ให้พ่อแม่แม่เป็นหลักก่อน ลูกหลานก็ตามลม สำหรับตัวเองแทบจะน้อย คงจะเป็นอย่างนั้น แล้วจะทำบุญใส่บาตรตลอด

ตอบ : ประเภทซื้อเอามัน อย่างว่านั่นแหละอย่าไปซื้อเยอะก็แล้วกันนิดๆ หน่อยๆ ไปเรื่อยๆ

ถาม : บางทีซื้อเป็นชุดใหญ่ๆ คะ

ตอบ : ไม่ต้องจะ ไม่ต้อง อดมาเคยเห็น ๖ ตัว ๗ ตัวเต็มๆ แล้วมันออกให้เจ็บใจเล่นอย่างนั้นแหละเพราะว่าเราหาซื้อไม่ได้อยู่แล้ว ไม่รู้ชุดนั้นมันไปอยู่ไหน

ถาม : หนูไม่ได้จากผานสมาบัติ หนูได้จากนิมิตเห็น อย่าง ๖๔๑ ที่ผ่านมาเขาโยนลอตเตอรี่ให้ ๕ ใบเลยนะคะ คือด้วยความตั้งใจคิดว่ามันต้องได้จาก

๕๘

รูปที่ 30

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ลอตเตอรี่ แต่วามันออกจริงๆ ไม่ได้ซื้อหวยใต้ดิน เพราะในฝันมันเห็นเป็นลอตเตอรี่ แต่วามันออกจริงๆ ไม่ได้ซื้อหวยใต้ดิน ลอตเตอรี่มันไม่ถูก ๓ ตัวหน้าี่ละ มันเป็น ๓ ตัวหลัง

ตอบ : ไม่เป็นไรจะ งวดหน้าแก้ตัวใหม่ จะให้เจิงแล้ว ค่อยๆ สังเกตตัวเองนะบางที่เขาเรียก กรรมนิมิต การฝันมี ๔ แบบ ได้แก่ ฮาตุวิปริต กรรมนิมิต จิตนิวรรณ์ เทพสังหรณ์

ฮาตุวิปริต - กินมากท้องไส้ไม่ดี มันก็เลยพาให้ฝัน อันนี้ใช้ไม่ได้

กรรมนิมิต - บุญกรรมที่เราทำมามีแสดงเหตุให้รู้

จิตนิวรรณ์ - ฝันกลางวัน เก็บไปฝันกลางวัน ใช้ไม่ได้เหมือนกัน

เทพสังหรณ์ - เทวดาท่านส่งเคราะห์ให้

เรื่องของ "กรรมนิมิต" เราต้องช่างสังเกตแล้วจะรู้ว่าถ้าหากว่านิมิตอย่างนี้ๆ เกิดขึ้น มันจะมีโอกาสได้เงินหรือถูกหวยก็รวยไป ถ้ามันเกิดอย่างนั้นถ้าเราสังเกตบ่อยๆ ก็ทำตุ้ แต่ว่าอย่าไปทุ่มเทกับมัน อย่างของอาตมาถ้าฝันว่าจับปลาได้เมื่อไหร่แปลว่าได้สตางค์ทุกที ไม่ว่าจะทางใดทางหนึ่งก็ต้องมา แล้วถ้าหากว่าฝันเล่นการพนัน ต้องจำไว้ว่าตอนที่เล่นได้เงินเสียเงินไปเท่าไร แล้วเอาตัวเลขมาเล่นหวยทุกที

ถาม : แล้วถ้าฝันเห็นพระภิกษุบ่อยๆ ละคะ ?

ตอบ : ไม่ทราบจะ เพราะยังไม่เคย

ถาม : ฝันแบบนี้จะฝันช่วงวันโกนกับวันพระ วันอื่นๆ จะไม่ฝัน จะฝันวันอย่างนี้ไม่ทราบเป็นเพราะอะไร แล้วจะเป็นนิมิตที่ดีด้วย ส่วนใหญ่จะเป็นพระมาให้พรพจตุรูปขอพรกล่าวคำอุโบสถศีล อะไรอย่างนี้

ตอบ : ของอาตมาถ้าหากว่าฝันจะเอาไว้วัดกำลังใจของตัวเอง ที่วัดกำลังใจ

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ก็คือว่าในฝันมันเป็นกำลังใจแท้ๆ ของเรา มันปรุงแต่งไม่ได้ อย่างเช่นว่าถ้าถามว่าอยากได้ไหม เราอาจจะอยากได้ แต่ปากบอกว่าไม่อยาก มันเป็นการปรุงแต่งได้ แต่ในฝันจะเป็นกำลังใจแท้จริงของเรา ในเมื่อเป็นกำลังใจแท้จริงของเรา ถ้าในฝันเราพบสิ่งที่เป็นมงคลอยู่ในศีลในธรรม ถือว่ากำลังใจของเราอยู่ในด้านดีแล้วเราไม่ละเมียดคิด แสดงว่ากำลังใจในศีลของเราตรงตัวมันคงจริงๆ แล้วสิ่งเหล่านี้เอาไว้วัดการปฏิบัติของตัวเองได้ ถ้าจะเอาเรื่องเกี่ยวกับความฝันอาตมาเอง อันดับแรกเอาไว้วัดผล การปฏิบัติของตัวเอง อันดับที่สองถ้าฝันดีเก็บไว้เป็นกำลังใจ ถ้าฝันไม่ดีลืมมันไปเลยขี้เกียจไปคิดมัน พาให้เราพุ่งช่านเปล่าๆ ขี้โกงได้เราจะสบายใจ ฝันไม่ดีลืมมันไปเลย ถ้าฝันดีเก็บไว้เป็นกำลังใจ

ถาม : ตอนปฏิบัติใหม่ๆ มาเป็นลักษณะเหมือนกับ คาถาให้พร ๓ ข้อ ข้อแรกตอนนั้นประมาณตี ๔ ซึ่มาที่หัวเข่าเหมือนกับมีแสงไฟพุ่งมาที่หัวเข่า แล้วประมาณตี ๔ ครึ่งนาฬิกาที่ตั้งปลุกไว้มันปลุกพอดีแต่เขาเราขยับไม่ได้ เหมือนถูกตรึงอยู่กับที่เลยได้พรข้อนั้นข้อเดียว เหลืออีก ๒ ข้อยังไม่ได้

ตอบ : เตียวพอเจอท่านครั้งใหม่แล้วไปทวง ลักษณะนี้เขาเรียก "เทพสังหรณ์" เทพสังหรณ์มักจะมีฝันตอนใกล้รุ่งหลังตี ๒ ไปแล้ว เพราะว่ากำลังใจของคนเราส่วนใหญ่มันจะพุ่งช่านมาทั้งวัน มันต้องการพักผ่อนช่วงระยะเวลายาวนาน ก็เหมือนกับน้ำเริ่มนิ่งแล้วตะกอนมันเริ่มหมด ความใสเริ่มเกิด ก็จะเริ่มรับโน้นรับนี้ได้

ถาม : เสียงออกเป็นกังวานนะคะ เป็นพระพุทธรูปบอกจะให้พรโยม ๓ ข้อ แต่เอาข้อแรกไปก่อนนะ น่าจะเป็นนิมิตที่ดีแล้ว

รูปที่ 31

หน้า 159-60

กระโถนข้างธรรมมาธิ

ตอบ : เดียวคืนนี้จุดธูปบอกข้อยที่ ๒ ได้แล้วค่ะ

ถาม : ก็เลยคิดว่านี่เรามีอะไรนะ แล้วชีวิตท่านเป็นริ้ว ไม่ทราบว่า เป็นพระพุทธรูปอะไร ?

ตอบ : นึกเสียว่าเป็นพระพุทธรูปเจ้าก็แล้วกัน ตอนนีรับรองว่าจะไม่เป็นโรคปวดข้อปวดเข่าแน่เลยใช่ใหม?

ถาม : ตอนนีก็ดีขึ้นนะคะ แต่ก็ยังไม่หายสนิทเพราะเรามีโรคประจำตัวอยู่ แต่ก็ไปไหนมาไหนได้ค่ะ

ตอบ : ต่อไปถ้าเกิดอะไรขึ้นให้รีบถึงภานี้แหละ

ถาม : แล้ววันหนึ่งเป็นวันไหน พระภิกษุท่านก็พาไหว้รอบอุโบสถทั้งหมด ๔ ทิศ อ้าว! โยมช่วงเวลาเดียวกันนี่ถ้าโยมถูกรางวัลที่ ๑ ให้อูที่ทางเข้าประตูอุโบสถมีตัวเลขเขียนให้เห็นชัด อย่างที่พระอาจารย์พูดเมื่อคืนนี้ก็ยังหาซื้อไม่ได้เลย

ตอบ : พอดีพออย่าไปเอาเนี่ยยากมันมาก พาเจ้งไปเยอะแล้ว

ถาม : เป็นคนที่ไม่ได้ฝันบ่อยด้วยนะคะ นานๆ จะฝันทีก็เลยมีความรู้สึกว่ามีฝันถึง ทั้งนั้นนี่น่า เชื่อถือได้หรือเปล่า ?

ตอบ : บอกแล้วว่าให้รับรู้ไว้ด้วยความเคารพ แต่อย่าเชื่อจนกว่าจะเกิดจริงๆ

ถาม : ก็ไปหาซื้อที่ราชดำเนิน กองสลาก

ตอบ : ระวังจะเจออย่างอาตมาเกือบไม่มีสตางค์ให้เขา คือมีอยู่ตอนหนึ่งได้ช่วยมา ๒๐๒ ดวงมันจะได้ ต้องใช้คำว่าดวงมันจะได้ แสดงว่าบุญมันต้องทำไว้อยู่ ใต้น้อยๆ มันไม่สะใจ ดันนั่งรถไปลงหน้ากองสลากพอดี พอเดินเข้าไปแล้วเค้าก็ขายกันเป็นแถวเลย เขากถามว่าจะซื้อเลขอะไร มี

๖๑

กระโถนข้างธรรมมาธิ

๒๐๒ ใหม่ ก็บอกว่ามีเท่าไรก็เอา(มันตันหลุดปากไปได้) แต่ละคนได้ ๒๒ เล่ม ในเมื่อได้๒๒ เล่ม ก็จะมี๒๒ใบเท่านั้นเอง ปรากฏว่ามันสะกิดต่อไปเรื่อยๆ มี๒๐๒ ใหม่ส่งมาเลยที่ เขาเอาหมดเลย เขาวางอย่างนั้น เลข ๒๐๒ มันเพิ่งออกไปอยู่ หมูมาริ่งชนบึงตอ เลขมันขายไม่ออกอยู่แล้ว มีคนมาขอซื้อ มันเลยขนมาให้เราหมด ปรากฏว่าออกซ้าคือดวงมันจะต้องได้ แต่งวดนั้นเกือบแยบเกือบไม่มีค่าห่วยให้เขา เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ก็อย่าไปทู่ทู่กับเขาแล้วกัน ขาดสติเมื่อไหร่เดี๋ยวลูกได้มาจะไปคืนเขาหมด แล้วต้องแถมให้เขาอีกต่างหาก

ถาม : บางทีมันก็มีค่ะ บางทีมันก็ไม่มีความตั้งใจ มันจะทำอย่างไรให้มีกำลังใจเสียที ถ้าอนาคตมีสตางค์ยังพอมีกำลังใจบ้าง ยังพอมีความหวัง

ตอบ : อนาคตแก่แล้วก็ตายจะ

ถาม : ไม่ถึงขนาดนั้น อนาคตหมายถึงว่าเราได้พ้นทุกข์ มองเห็นแล้ว

ตอบ : ถ้าตั้งใจจริงพันแน่ อาตมากล้ายืนยัน เพียงแต่ว่าทำจริงแค่ไหนเท่านั้น

ถาม : อานิสสการสวดมนต์ได้เยอะไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าทำเป็นยันพระนิพพานเลย สำคัญกว่าทำเป็นไหม การสวดมนต์ อันดับแรกได้สมาธิ ถ้าหากว่าเราสมาธิไม่ดีจะสวดผิด อันดับสองได้ทิพจักขุญาณ ถ้าหากไปนึกถึงตัวหนังสือไปเห็นตัวหนังสือชัดเท่าไร เราเห็นผีเห็นเทวดาได้ชัดเท่านั้น อันดับสามถ้าเราแปลในสิ่งที่สวดได้ ตั้งใจปฏิบัติธรรมปฏิบัติตามไป โอกาสเข้าถึงธรรมก็มีสูง อันสุดท้ายถ้ายกจิตขึ้นนิพพานได้ให้ไปสวดถวายพระข้างบนตายตอนหนึ่งก็ไปนิพพานตอนนั้น เพราะฉะนั้นก็อยู่ที่เราว่าจะเอาระดับไหน

๖๒

รูปที่ 32

หน้า 61-62

เสโล ยถา เอกขโน
 วาเตน น สมิริติ
 เอวิ นิหทาปัสสาสุ
 น สมินฺชุนฺติ ปณฺหิตา

ขุนเขาไม่สะเทือนเพราะแรงลมฉันใด
 บัณฑิตก็ไม่หวั่นไหวเพราะนินทาหรือสรรเสริญฉันนั้น

Even as a solid rock
 Is not shaken by the wind.
 So do the wise remain unmoved
 By praise or blame.

รูปที่ 33
 หน้าสุดท้าย